

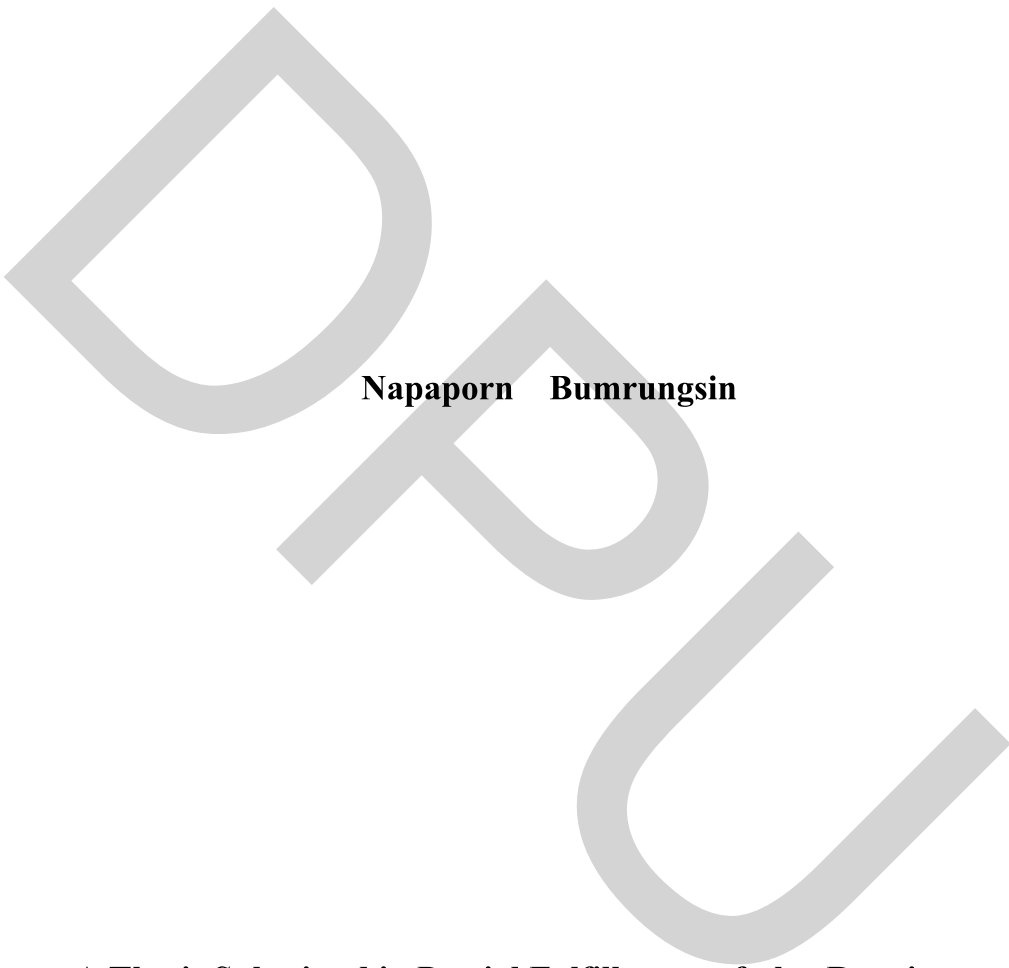
การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

นภาพร บำรุงศิลป์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ.2560

**Chinese Pronunciation Skill Development of the Prathomsuksa 5
Students through Activity Sets**

Napaporn Bumrungrsin

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirement
for the Degree of Master of Education**

Department of Curriculum and Instruction

College of Education Science, Dhurakij Pundit University

2017

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ชื่อผู้เขียน	นภาพร บำรุงศิลป์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร โกมารทัต
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.) พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2.) ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม 3.) ศึกษาความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม 4.) ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ประชากรเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนนารานูบาล จังหวัดชลบุรี จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง 2) ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4 ชุด 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4 ชุด ชุดละ 10 ข้อ 4) แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Paired t-test ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลคะแนนจากชุดกิจกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม มีคะแนนเท่ากับ ร้อยละ 83.75

2) นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม เมื่อพิจารณาคะแนนในภาพรวม พบว่า หลังการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 คะแนนหลังการเรียนรู้เฉลี่ยเท่ากับ 8.41

3) ผลการทดสอบความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรม พบว่า ร้อยละร้อยละ 56.25 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมเพิ่มขึ้นร้อยละ 12.50 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์

ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมลดลง และ ร้อยละ 31.25 มีคะแนนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังใช้ชุดกิจกรรมไม่เปลี่ยนแปลง

4) เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ ต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนในระดับมากที่สุด ทุกด้าน

คำสำคัญ : การพัฒนาชุดกิจกรรม , การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

Thesis Title	Chinese Pronunciation Skill Development of the Prathomsuksa 5 Students through Activity Sets
Author	Napaporn Bumrungrsin
Thesis Advisor	Asst. Prof. Dr.Somporn Gomaratur
Department	Curriculum and Instruction
Academic Year	2016

ABSTRACT

The objectives of this experimental research were: 1. to develop activity sets to promote Chinese pronunciation skills of Pathomsuksa 5 students, 2. to study ability in Chinese pronunciation through the activity sets, 3. to study the durability in Chinese pronunciation through the activity sets, and 4. to study the attitude of students towards Chinese learning through the activity sets of Chinese pronunciation. The target populations of the study were 16 Pathomsuksa 5 students studying at Naranuban School in Chonburi province in semester 2 of academic year 2016. The research instruments were; 1) 4 sets of 4-hour learning plan for 16 hours, 2) 4 sets of Chinese pronunciation activities, 3) 4 sets of 10-item test for Chinese pronunciation, and 4) a set of questionnaire for students' attitude towards Chinese pronunciation. The statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation and paired t-test.

The results of the study found that:

1. The score of 16 students' ability in Chinese pronunciation through the activity sets was at 83.75%

2. The score of students' ability in Chinese pronunciation before using the Chinese pronunciation activity sets was different from after using it with a statistic significant figure at 0.05, the average score after using the activity set = 8.41.

3. After using the Chinese pronunciation activity sets, 56.25% of students had higher scores, 12.50% had lower scores, and 31.25% remained in the same score level.

4. In total and aspects, the satisfaction of students towards learning Chinese through Chinese pronunciation activity sets was at the maximum level.

Keywords: Development of activity sets, Chinese pronunciation

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเป็นเพราะได้รับความกรุณาให้ความช่วยเหลือชี้แนะ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง จาก ผศ.ดร.สมพร โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขอขอบพระคุณ ศาตราจารย์กิตติคุณ ดร. ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร. ธัญธัช วิกิตภูมิประเทศ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริรัตน์ ศรีสอาด ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบคุณ คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทุกท่าน โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองแถม ที่ให้กำลังใจและอำนวยความสะดวกตั้งแต่ต้นเสมอมา ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์จริยา วาณิชวิริยะ อาจารย์ยุพดี หวลอารามณ์ และ ผศ.ดร. อัญชลี ทองแถม ที่เมตตาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณนางปัทมา ชูตะสุนทร ผู้อำนวยการโรงเรียนนารานูบาล ที่เอื้อเฟื้อสถานที่ใช้เป็นประโยชน์ในการจัดทำการศึกษาค้นคว้าและทดลองครั้งนี้ นางสาวอนงค์ศิริ โรจนโสคม คุณครูผู้สอนวิชาภาษาจีนโรงเรียนนารานูบาล ที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนในการจัดทำการศึกษาและทดลองในครั้งนี้ 杨金凤 คุณครูผู้สอนวิชาภาษาจีน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนเพื่อใช้ในการจัดทำวีดิโอสำหรับเป็นสื่อการสอนให้นักเรียนได้ออกเสียงตาม และคอยช่วยเหลือการทำวิจัยในครั้งนี้ และ ขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารานูบาล จำนวน 16 คน ที่ให้ความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้าและการทดลองในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณพ่อแม่ ญาติพี่น้อง รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอดการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดามารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม และมีส่วนช่วยในการวิจัยครั้งนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๘
กิตติกรรมประกาศ.....	๙
สารบัญตาราง.....	๑๐
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบจำกัดของการวิจัย.....	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ.....	7
2.2 ในการอ่านออกเสียงภาษาจีน.....	8
2.3 ปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาจีน.....	11
2.4 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	12
2.5 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์.....	23
2.6 เจนคติต่อการเรียนรู้.....	29
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	37
3.1 ประชากรเป้าหมาย.....	37
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	37
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	41
4. ผลการศึกษา.....	44
4.1 ตอนที่1.พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ภาษาจีนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่.....	45
4.2 ตอนที่2.ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม.....	46
4.3 ตอนที่3.นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ.....	47
4.4 ตอนที่4. ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	48
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	52
5.2 อภิปรายผล.....	52
5.3 ข้อค้นพบของงานวิจัยในครั้งนี้.....	55
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	56
บรรณานุกรม.....	58
ภาคผนวก.....	
การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	64
คู่มือการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	68
ขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	69
ชุดกิจกรรม ชุดที่1 เรื่องร่างกายของฉัน.....	71
ชุดที่ 2 เรื่องครอบครัว.....	74
ชุดกิจกรรม ชุดที่ 3 เรื่อง สำนัสดัว.....	77
ชุดกิจกรรม ชุดที่4 เรื่อง เครื่องเขียน.....	79
เกณฑ์ประเมินการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	82

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
แบบสอบถามเจตคติต่อการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริม.....	84
ประวัติผู้วิจัย.....	85

PDF

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.2 หลักในการอ่านออกเสียงภาษาจีน.....	8
1.2.4 การถอดเสียงวรรณยุกต์.....	10
3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	38
4.1 ตอนที่4.1. พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่าน ออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	45
4.2 ตอนที่4.2.ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม.....	46
4.3 ตอนที่4.3.นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	47
4.4 ตอนที่4.4. ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน โดยใช้ ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน.....	48

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาจีนกลางนั้นเทียบเท่ากับการรู้ภาษาที่คนกว่าพันล้านคนทั่วโลกใช้กันอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่มาจากสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเทศซึ่งมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของโลก ในศตวรรษนี้ ภาษาจีนกลางได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จุดเด่นของจีน คือ เป็นประเทศที่พร้อมจะปรับตัวอยู่ตลอดเวลา จีนมีการสร้างชาตินิยมที่ลึกซึ้ง และทำทุกภาคส่วนพร้อมกัน โดยการออกไปเผยแพร่วัฒนธรรม สร้างความเป็นจีนทั่วโลก ในปัจจุบันประเทศจีนได้เปิดประเทศมากขึ้นจากเดิมทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงการทำธุรกิจข้ามประเทศมากขึ้น และด้วยจำนวนประชากรมีจำนวนมากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก โดยจากสถิติ สามารถระบุได้ว่า ในปี ค.ศ.2012 ประเทศจีนมีประชากรโดยเฉลี่ยประมาณ 1,344.1 ล้านคน The Global Competitive Report (2013) ทั้งนี้แนวโน้มภาษาจีนมีผู้สนใจมากขึ้น และภาษาจีนจะถูกนำไปใช้แพร่หลายมากขึ้นในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน หรือการประกอบอาชีพตามวิชาชีพ การติดต่อสื่อสารในอนาคต หรือเกิดจากความต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นๆ(สรศักดิ์ นิมิตรตนพร, 2556)

“การศึกษา” เป็นนโยบายที่สำคัญประการหนึ่งที่รัฐบาลจีนใช้เพื่อเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมจีนสู่ชาวโลก สำหรับประเทศไทยทางรัฐบาลจีนได้เข้ามาจัดตั้งสถาบันขงจื่อในถึง 12 แห่ง และมีอาสาสมัครชาวจีนเดินทางเข้ามาทำงานกว่า 7,000 คนต่อปี ลักษณะพิเศษประการหนึ่งของสถาบันขงจื่อ คือนอกจากจะเป็นองค์กรที่เน้นการเผยแพร่ภาษาและวัฒนธรรมจีนอย่างเข้มข้นแล้ว ยังเป็นองค์กรที่ดำเนินงานร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษาของจีนกับสถาบันการศึกษาท้องถิ่น ทำให้ผู้บริหารสถาบันขงจื่อ ประกอบด้วยคนจากทั้งสองประเทศ และแบ่งกันรับผิดชอบงานส่วนต่างๆ โดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากสำนักงานส่งเสริมภาษาจีนสู่สากลแห่งประเทศจีนหรือฮั่น办 (汉办) ภายใต้การกำกับดูแลจากกระทรวงศึกษาธิการของจีน และสถาบันขงจื่อยังมอบทุนต่างๆ ให้กับนักศึกษาข้าราชการ ผู้อำนวยการ โรงเรียนของประเทศนั้นๆ ให้ไปศึกษาต่อและเรียนรู้วัฒนธรรมที่ประเทศจีนอย่างสม่ำเสมอ โดยหากพิจารณาตัวเลขในปี พ.ศ. 2553-2554 จะพบว่า ไทยเป็นประเทศที่ส่งนักศึกษาไปศึกษาต่อในจีนมากที่สุดเป็นอันดับสี่ รองจากเกาหลีใต้ สหรัฐ และญี่ปุ่น (กรพนัช ตั้งเขื่อนขันธุ์, 2556) นอกจากนี้ยังมีโครงการความร่วมมือใน

การแลกเปลี่ยนนักศึกษาและคณาจารย์ชาวไทยและจีนในสถาบันอุดมศึกษาที่มีข้อตกลงความร่วมมือระหว่างสถาบันของทั้งสองประเทศอย่างต่อเนื่อง (ฉัฏฐติ สุวรรณช่าง, 2558)

ในปัจจุบันจำนวนการใช้ภาษาจีน เพิ่มขึ้นไม่ว่าจะเป็นารพูด หรือการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต อีกทั้งการเติบโตนั้นส่งผลถึงการเติบโตของสถาบันสอนภาษาตามไปเช่นเดียวกัน จึงทำให้เกิดการแข่งขันที่สูงขึ้นส่งผลให้การมีความตั้งใจ ที่จะเข้าเรียน หรือส่งบุตรหลานเข้าเรียนนั้น มีความสำคัญในการเลือกสถาบันสอนภาษา อีกทั้งยังมีปัจจัยด้านอื่นๆ ที่ส่งผลเช่นเดียวกันในการมีความตั้งใจ เข้าเรียน ได้แก่ ทักษะเดิมของผู้เรียน การเรียนการสอนของสถาบันนั้นๆ ซึ่งอาจรวมไปถึงความคาดหวัง เป็นต้น อย่างไรก็ตามสถาบันสอนภาษามีความมุ่งมั่นใจการพัฒนาการเรียนการสอน และด้านอื่นๆ เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสภาพตลาดในปัจจุบันได้ สถาบันสอนภาษาจึงมีการให้บริการที่หลากหลายมากขึ้น รวมไปถึงการเรียนการสอนที่ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีความทันสมัย และสร้างความแตกต่างเพื่อให้สอดคล้องกับยุคสมัยมากขึ้นกับผู้เรียน(สรศักดิ์ นิมิตรตนพร, 2556) รวมถึงสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนได้มีการนำเอาวิชาภาษาจีนมาบรรจุไว้ในหลักสูตรตั้งแต่ระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ศูนย์ภาษาและสถาบันต่างๆเปิดสอนภาษาจีนกลางกันอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้ภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของธุรกิจอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การติดต่อธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีนทั้งจากแผ่นดินใหญ่ ไต้หวันฮ่องกง และสิงคโปร์ซึ่งจะมีอัตราส่วนทางการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในประเทศไทยนั้น เราจะเห็นได้ว่าภาษาจีนกลางได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา อันเนื่องมาจากการที่ภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทยในทุกๆระดับ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของธุรกิจอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การติดต่อทำธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีนทั้งจากแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน ฮ่องกง หรือ สิงคโปร์ที่มีอัตราส่วนทางการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้ภาษาจีนกลางเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว อย่างไรก็ตามเราจะเห็นได้ว่าสถานการณ์โดยรวมของการเรียนการสอนภาษาจีนกลางในประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนนั้นยังไม่สามารถเรียกว่าประสบความสำเร็จเท่าใดนัก ทั้งนี้เพราะเหตุปัจจัยที่เป็นอุปสรรคหลายประการ อันได้แก่ การขาดครูผู้สอนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ การขาดหลักสูตรและนโยบายในการจัดการการเรียนการสอนภาษาจีนกลางที่ชัดเจนและดีเพียงพอ และปัจจัยที่เกี่ยวกับความพร้อมของตัวผู้เรียนเอง (อดิภา พิสมพ์, 2555)

จุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาจีน คือ เพื่อการสื่อสาร การเรียนภาษาทุกภาษานั้น พื้นฐานเบื้องต้นคือการออกเสียง ถ้าผู้เรียนออกเสียงไม่ถูก ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจยังส่งผล

ต่อการสื่อสารด้วย การออกเสียงจึงเกี่ยวกับการฟังและการพูด ดังนั้นจึงต้องฝึกการฟังและการพูดให้ถูกต้องและชัดเจน อันดับแรกในการเรียนภาษาจีนนั้นต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการออกเสียง การออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่ออนาคตของผู้เรียนโดยตรง ถ้าครูผู้สอนสอนทักษะการออกเสียงได้ดี ก็จะมีผลดีต่อผู้เรียนในอนาคต ทำให้มีทักษะที่ดีในการสื่อสาร แต่ถ้าสอนแล้วผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้องอาจส่งผลทำให้ผู้เรียนไม่ชอบภาษาจีนได้ เพราะฉะนั้น ผู้เรียนจะเรียนภาษาจีนได้ดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการเริ่มเรียนการออกเสียงขั้นแรก (ShenLi'na Yu Yanhua , 2009)

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการออกเสียงอีกอย่างหนึ่งคือ ผู้เรียนต้องรู้ทักษะการออกเสียงที่ดี จึงจะทำให้สามารถสื่อสารและฟังผู้อื่นได้อย่างเข้าใจ ผู้เรียนต้องเรียนการออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อจะได้สามารถสื่อสารในสิ่งที่ตนเองอยากสื่อสารออกไปให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจได้ ตัวอย่างเช่นในการเรียนภาษาผู้เรียนต้องจำคำศัพท์ ถ้าไม่มีการออกเสียงเข้ามาช่วยจะทำให้ไม่สามารถจดจำคำศัพท์นั้นได้ หรือถ้าจำได้อาจจำได้เพียงสั้นๆ จากประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ระหว่างการเรียนภาษาถ้าผู้เรียนได้ออกเสียงมากๆ และออกเสียงเป็นประจำสม่ำเสมอจะทำให้จำคำศัพท์และความหมายได้ดีขึ้น (Lu Jianji ,2010)

ดังนั้นการอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่จำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสารกับผู้อื่น ทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ทักษะ และการแสวงหาความรู้ การเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งนั้น โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งไม่ใช่ภาษาประจำชาติของผู้เรียน ต้องให้ความสำคัญกับการฝึกอ่านออกเสียง เพราะการอ่านออกเสียงมีความสัมพันธ์กับการสะกดคำ จะช่วยการฝึกสะกดคำและออกเสียงหน่วยเสียงในภาษานั้นให้ถูกต้องและชัดเจน ดังที่ นักวิจัยทางภาษา บอยด์ (Boyd, 1970 อ้างถึงใน วรณี โสมประยูร, 2553, น.135) กล่าวว่า “การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กันในแง่ของการใช้ทักษะทางภาษามากพอสมควร เด็กสะกดคำต่างๆ ที่เขาสามารถอ่านออกได้ถูกต้องและแม่นยำกว่าคำที่เขาอ่านไม่ออก

นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาจีนหากมีการเลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจใฝ่เรียนรู้ และจดจำได้นานขึ้น ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ การนำชุดกิจกรรมมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงเป็นระบบ เนื่องจากผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถในการอ่านศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ในชุดกิจกรรมด้วยตนเอง และสรุปความรู้ที่ได้รับอย่างถูกต้องรวมทั้งการทำแบบฝึกทักษะที่อยู่ในชุดกิจกรรมจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยพัฒนาผู้เรียนในด้านทักษะการคิด

เป็น และแก้ปัญหาเป็น (ไสว พิกขาว, 2551, น. 21) กิจกรรมที่ถูกออกแบบไว้ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้กับนักเรียน จึงเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพควบคู่กันไปด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำชุดกิจกรรมมาช่วยในการส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารานูบาล เพื่อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม เป็นแนวคิดที่เน้นการถ่ายทอดความรู้ถึงผู้เรียนโดยตรง เน้นทำให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติ มีความกระตือรือร้น ความสนใจในการเรียน ลดปัญหาการไม่สนใจของผู้เรียน ครูผู้สอนจะมีเวลาให้คำแนะนำแก่นักเรียนได้มากยิ่งขึ้น ในด้านการใช้ชุดกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านตัวอักษรจีนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะนักเรียนจะเรียนรู้เรื่องสัทอักษรพินอินพร้อมไปกับคำศัพท์นั้นๆ เพราะภาษาจีนเป็นภาษาที่มีการออกเสียงต่างจากภาษาอื่น ผู้เรียนจำเป็นต้องจดจำตัวอักษรแต่ละตัวว่าอ่านออกเสียงและหมายความว่าอย่างไร นอกจากนั้นจะต้องจดจำตัวอักษรแต่ละตัวที่ต้องอ่านให้ได้ถูกต้อง

1.2 วัตถุประสงค์

1. พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
3. ศึกษาความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
4. ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ข้อจำกัดของการวิจัย

การทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันเนื่องจาก คำศัพท์มีจำนวนน้อย จึงไม่สามารถใช้แบบทดสอบเพื่อทำนาย (prognostic test) ได้

1.5 ขอบเขตงานวิจัย

1. ประชากรเป้าหมาย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวน 1 ห้อง โรงเรียนนารานูบาล จังหวัดชลบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คนโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

2. ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ

1. การใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์

2. ความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

3. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยเนื้อหาการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนนารานูบาล จังหวัดชลบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ประกอบด้วย หน่วยที่ 1 เรื่อง ร่างกายของฉัน หน่วยที่ 2 เรื่อง ครอบครัว หน่วยที่ 3 เรื่อง สวนสัตว์ หน่วยที่ 4 เรื่อง เครื่องเขียน

4. ระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คน คาบละ 50 นาที

1.6 นิยามศัพท์

ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง หมายถึง เอกสารที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนเน้นการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนที่ถูกต้องประกอบด้วยบัตรคำ วิดีทัศน์ แผนภาพคำศัพท์ แบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

คำศัพท์ภาษาจีน หมายถึงคำศัพท์ที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำมาฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องการอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ มีจำนวน 45คำมีจำนวน 4เรื่อง ประกอบด้วย เรื่องที่1 ร่างกายของฉัน เรื่องที่2 ครอบครัว เรื่องที่3สวนสัตว์ เรื่องที่4 เครื่องเขียน

ความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังจากการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรม ผ่านไปแล้ว 1สัปดาห์ และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนจากแบบทดสอบชุดเดิมได้คะแนนเท่าเดิม หรือเพิ่มขึ้น

เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน หมายถึงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ชุดกิจกรรมได้ส่งผลให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาจีนได้ถูกต้อง
2. ผลการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีรายละเอียดตามหัวข้อต่อไปนี้

- 2.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 2.2 หลักในการอ่านออกเสียงภาษาจีน
- 2.3 ปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาจีน
- 2.4 ชุดกิจกรรมการเรียนสอน
- 2.5 ความคงทนในการจำ
- 2.6 เจตคติต่อการเรียน
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ , 2545)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มุ่งศึกษาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระการอ่าน โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ ที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน
3. เลือก/ระบุประโยคหรือข้อความสั้นๆ ตรงตามภาพสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน
4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ

และเรื่องเล่า

2.1.1 คุณภาพผู้เรียนช่วงชั้นที่ 2

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษาใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ) เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1050-1200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

2.2 หลักในการอ่านออกเสียงภาษาจีน

ระบบพินอินเป็นการประสมเสียงภาษาจีนกลาง หรือระบบการสะกดภาษาจีนกลาง โดยหนังสือหรือตำราสอนภาษาจีนกลางที่ตีพิมพ์และจำหน่ายในประเทศไทยเรียกกระบวนนี้ว่า “ระบบสัทอักษรจีน” หรือเรียกทับศัพท์ว่า “พินอิน” หรือ “พินอิน” โครงสร้างพยางค์ในภาษาจีนแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก เสียงพยัญชนะ ส่วนที่สอง เสียงสระ และส่วนสุดท้ายคือวรรณยุกต์ การอ่านอักษรจีนด้วยระบบประสมเสียงจะใช้อักษรจีน 2 ตัว โดยเอาเสียงพยัญชนะต้นจากอักษรจีนตัวแรก มาประสมกับส่วนท้ายพยางค์ในอักษรตัวที่สอง และใช้สัญลักษณ์พิเศษสำหรับแทนเสียงวรรณยุกต์ วางไว้ที่ตำแหน่งเหนืออักษร ซึ่งเป็นส่วนหลักของพยางค์หรือแกนพยางค์ (syllable nucleus) (นพเก้า สิริรัตนานนท์, 2556)

2.2.1 เสียงพยัญชนะต้นมีทั้งหมด 23 ตัว

b	p	m	f
d	t	n	l
g	k	h	
j	q	x	
z	c	s	
zh	ch	sh	r
y	w		

2.2.2 สระ : ทั้งหมด 37 ตัว ได้แก่

a	o	e	i	u	ü
ai	ei	ao	ou	an	en
ang	eng	ong	ia	ie	in
iao	iu	ian	iang	ing	iong
ua	uo	uai	ui	uan	un
uang	ueng	üe	üan	ün	er

2.2.3 วรรณยุกต์ : ภาษาจีนกลาง มีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

เสียงที่ 1 ^ˊ เสียงที่ 2 ^ˊ / เสียงที่ 3 ^ˇ เสียงที่ 4 ^ˋ \

2.2.4 การถอดเสียงวรรณยุกต์

ระบบพินอินมีเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เครื่องหมายด้วยกัน ดังนี้

1. วรรณยุกต์เสียงที่หนึ่ง แทนด้วยจีดระนาบสั้น ˊ (ˊ) เทียบเท่าเสียง สามัญหรือตรี ในภาษาไทย: ā ē ī ō ū ǖ
2. วรรณยุกต์เสียงที่สอง แทนด้วยจีดสั้น ˊ (ˊ) เทียบเท่าเสียง จัตวา ในภาษาไทย: á é í ó ú ǘ

3. วรรณยุกต์เสียงที่สาม แทนด้วยจี้ดรูปกลม (ˇ) คล้ายเสียง เอก ในภาษาไทย (แต่ไม่ใช่เสียง“เอก”): ǎǐǒǔǎ

4. วรรณยุกต์เสียงที่สี่ แทนด้วยจี้ดสั้น ๆ เอียงซ้าย (˘) เทียบเท่าเสียง โท ในภาษาไทย: àèìòùǎ

5. วรรณยุกต์เสียงที่ห้า ไม่มีเครื่องหมาย: a e i o u ü (แต่บางครั้งเขียนจุดหน้าพยางค์นั้น ๆ เช่น ·yo เยอะ)

ในการใช้เครื่องพิมพ์ดีดหรือคอมพิวเตอร์ อาจใช้ตัวเลขแทนเครื่องหมายวรรณยุกต์ได้ (1 2 3 4 5 ตามลำดับ)

ตารางที่ 2.2.3 แสดงให้เห็นถึงหลักการอ่านออกเสียงภาษาจีนที่ประกอบไปด้วย พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

อักษรจีน	พินอิน	แกนพยางค์
你	nǐ	i
好	hǎo	a
叫	jiào	a
光	guāng	a
北	běi	e
月	yuè	e
豆	dòu	o
熊	xióng	o

สรุป วิธีอ่านออกเสียงคำในภาษาจีน คือ การนำเสียงพยัญชนะผสมกับเสียงสระ แล้วออกเสียงสูงต่ำตามวรรณยุกต์ ทั้งนี้ เสียงพยัญชนะจะไม่อยู่โดด ๆ จะต้องนำไปผสมกับสระเท่านั้น ส่วนเสียงสระจะออกเสียงโดยนำไปผสมกับพยัญชนะก็ได้ หรือจะออกเสียงโดด ๆ ก็ได้

2.3 ปัญหาในการอ่านออกเสียงภาษาจีน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ หากเด็กไม่สามารถอ่านหนังสือได้ จะทำให้การเรียนสาระต่างๆ มีปัญหาไปด้วย ทักษะในการอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันของเราอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทุกคนสามารถอ่านออกได้ (วัชร พิมพ์ศรี, 2551, น.6)

การอ่านยังเป็นเรื่องที่ดีที่บำรุงสมองให้เจริญวัยพาให้สติปัญญาออกงานในทางที่ถูกต้อง มีเหตุมีผลเพราะในขณะที่อ่านสมองจะทำหน้าที่อ่านตัวอักษร สระวรรณยุกต์ ประสมคำ สะกดคำ รับรู้ความหมาย ตีความหมาย เพื่อสื่อให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านพร้อมกับคิดพิจารณาว่าความหมายในสิ่งที่อ่านนั้นถูกต้องหรือไม่ จึงกล่าวได้ว่าขณะที่อ่านหนังสือ สมองจะทำงานตลอดเวลา การอ่านไม่ใช่เกิดเองตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการเรียนรู้ และการสั่งสอนอบรมอย่างถูกวิธี ตลอดจนฝึกทักษะในการอ่านจนเกิดความเชี่ยวชาญ และสามารถนำความรู้ความสามารถที่เกิดจากการอ่าน มาช่วยพัฒนาตนเองได้ในที่สุด (จินตนา ใบกาชุย, 2549, น.2)

การอ่านยังเป็นเรื่องภาษาที่สำคัญและจำเป็นอย่างมากในการดำรงชีวิตของคนเพราะในชีวิตประจำวันของคนเรา การอ่านเป็นส่วนสำคัญในการสื่อความหมายถึงกันได้ถูกต้อง ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน กล่าวคือ ต้องอ่านได้ถูกต้อง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ครูคือผู้ที่มีส่วนร่วมในการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียนดังหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.42)

การออกเสียงอย่างถูกวิธีต้องอาศัยองค์ประกอบหลายๆอย่าง เช่น การฝึกซ้ำๆ ทวนบ่อยๆ จึงทำให้ผู้เรียนจำได้ ฟังเข้าใจ พูด อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว และวิธีที่จะฝึกทักษะทางภาษาได้ดีอีกอย่างหนึ่งคือ การฝึกทักษะด้วยแบบฝึก เพราะแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการสอนภาษา ถ้าหากครูผู้สอนสามารถเลือกแบบฝึกให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน พื้นฟูความรู้ความสามารถทางภาษาและความสนใจของนักเรียน เพราะช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าบทเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกมีความหมาย น่าสนใจ ได้ฝึกการออกเสียงมากขึ้นไม่เกิดความเบื่อหน่าย ช่วยย้ำในสิ่งที่เรียนไปแล้วหรือการออกเสียงให้นักเรียนจำได้ดียิ่งขึ้น (นิศยา สุวรรณศรี, 2539, น.70)

การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยโดยทั่วไป ยังใช้ระบบเก่าซึ่งเน้นการท่องจำ อ่าน คัด เขียน โดยไม่เกิดแรงจูงใจในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง อีกทั้งตำราที่ใช้ยังมีความล้าหลัง และจากการอภิปรายของผู้บริหารและครูกว่า 150 คนจาก 124 โรงเรียนทั่วประเทศพบว่าปัญหา

หลักอยู่ที่เรื่องครูผู้สอน ขาดหลักสูตรและแบบเรียนรวมไปถึงการขาดการสนับสนุนจากรัฐ (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา, 2551, น.23)

ในกระบวนการเรียนการสอนเรื่องระบบเสียง ศาสตราจารย์จ้าวหยวนเร็น (Zhao Yuanren, 1980, p.156) ได้กล่าวไว้ในดังนี้ “สาระสำคัญสามประการของการศึกษาภาษาต่างประเทศ คือ หนึ่งการออกเสียง สองไวยากรณ์ และสามคำศัพท์ ขั้นตอนหรือลำดับก่อนหลังของการศึกษาควรจะต้องเป็นไปตามลำดับก่อนหลังดังกล่าวมา ขั้นตอนแรกสุดคือการออกเสียงซึ่งนับเป็นขั้นตอนที่ยากที่สุดและต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก เพราะว่าหัวใจสำคัญของภาษา คือเสียง หากออกเสียงไม่ถูกต้อง ก็เป็นเหตุให้ไวยากรณ์ผิด คำหรือคำศัพท์ (ความหมาย) ก็ผิดเพี้ยนไปด้วย”

ประเด็นแรก การศึกษาภาษาต่างประเทศจะต้องเริ่มจากการศึกษาระบบเสียงก่อน “เสียง” เป็นเรื่องยากที่สุดและจะต้องให้ความสำคัญมากที่สุดด้วย ตามคำกล่าวของ ศ. จ้าว ที่ว่า “ภาษาหรือหัวใจสำคัญของภาษาก็คือ เสียง...” นี่ก็สิ่งที่นักภาษาศาสตร์ต่างทราบดีว่า ภาษาคือระบบสัญลักษณ์ของเสียงที่มีความหมาย เสียงคือเปลือกหรือผิวหุ้มส่วนนอกของภาษาที่สำคัญ หรือกล่าวได้ว่าภาษาธรรมชาติของมนุษย์ คือภาษาที่มีเสียง ดังนั้น การศึกษาภาษาต่างประเทศ จุดเริ่มต้นของการเรียนคือเรื่อง “เสียง” ของภาษานั้นๆ การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรต้องเริ่มต้นจากการสอนเรื่องเสียงเป็นลำดับแรก

ประเด็นที่สอง เมื่อการศึกษาเรื่องเสียงเป็นพื้นฐานสำคัญที่สุดของการศึกษาภาษาต่างประเทศ ผลของการศึกษาเรื่องเสียงจะดีหรือไม่ดี จะมีผลและมีอิทธิพลต่อการศึกษาระบบไวยากรณ์และระบบคำ ศ. จ้าว เห็นว่า “เมื่อออกเสียงผิด ระบบไวยากรณ์ก็จะผิด คำหรือคำศัพท์ผิดเพี้ยนไปด้วย” คำกล่าวนี้นี้เห็นได้อย่างชัดเจนในระบบเสียงของภาษาตระกูลอินโดยูโรเปียน อย่างเช่น ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นที่มีการแปรเปลี่ยนเสียงไปของระบบคำ ระบบไวยากรณ์ ภาษาเหล่านี้จะมีการเปลี่ยนแปลงภายในหน่วยคำหรือใช้การเปลี่ยนแปลงของเสียงในระดับหน่วยคำต่างๆ ของภาษาเองเพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ ดังนั้น หากออกเสียงไม่ถูกต้องตามระบบเสียง ก็จะทำให้ผลต่อระบบไวยากรณ์ เฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของคำ หากออกเสียงไม่ถูกต้องความหมายของคำหรือระบบคำผิดเพี้ยนไปก็ยิ่งเห็นได้อย่างชัดเจน (เอกฉันท์ ชินอักษรพงศ์)

2.4 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรม เป็นสื่อวัตกรรมการจัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการสอนของครู หรือประกอบการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อใช้ในการเรียนการสอนตามปกติ หรือเพื่อแก้ปัญหานักเรียนที่เรียนไม่ทัน หรือเรียนรู้ช้า ซึ่งมีรายละเอียดในการจัดทำ ดังนี้การสร้างชุดกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพสำหรับนำไปใช้กับนักเรียนนั้น ต้องอาศัยหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้ และทฤษฎีการเรียนรู้ ที่เป็นแนวคิดพื้นฐานของการสร้างชุดกิจกรรม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สรุปได้ดังนี้

ทิสนา แยมณี (2550 , น.51) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความสัมพันธ์เชื่อมโยง ของธอร์นไดค์ (Thorndike's Classical Connectionism) ซึ่งตั้งกฎแห่งการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ดี เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ
2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ กระทำซ้ำๆ ด้วยความเข้าใจ จะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร
3. กฎแห่งผลลัพธ์ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจ ย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป

วิไลวรรณ วิภาจักษณ์กุล (2549 , น.155) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivism theory) การสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง มีความเชื่อว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดจากการผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ (Active Process) ความรู้ไม่ได้เกิดขึ้นเองและความรู้เก่า กับโครงสร้างทางสติปัญญาของตน โดยมีครูเป็นผู้เอื้ออำนวยความสะดวก ช่วยให้ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา ในการดูซึมหรือดูดซับ และปรับโครงสร้างความรู้ใหม่และความรู้เก่า กับโครงสร้างทางสติปัญญาของตน โดยมีครูเป็นผู้เอื้ออำนวยความสะดวก ช่วยให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง ด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สังเกต ได้สำรวจจนพบปัญหา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ความคิดที่ยังไม่สมบูรณ์ ให้เกิดความสมบูรณ์ขึ้น

วิชัย วงษ์ใหญ่(2525, น.185)ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่าชุดกิจกรรมเป็นระบบการผลิตและการนำสื่อการเรียนหลายอย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อเร้าความสนใจ สื่ออีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหาและสื่ออีกอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดการเสาะแสวงหา อันนำไปสู่ความเข้าใจอันลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด สื่อการสอนเหล่านี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สื่อประสม นำมาใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ศิริลักษณ์ หนองเส (2545 , น.6) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมไว้ว่า หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ใช้เพื่อพัฒนาคุณลักษณะในตัวนักเรียนในด้านการเรียนรู้ การเสาะแสวงหาความรู้และสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ โดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

เพชรรัตดา เทพพิทักษ์ (2545 , น.30) กล่าวว่า ชุดกิจกรรม คือ ชุดการเรียนหรือชุดการสอนนั่นเอง ซึ่งหมายถึง สื่อการสอนที่ครูเป็นผู้สร้างประกอบด้วยวัสดุอุปกรณ์หลายชนิด และองค์ประกอบอื่นเพื่อให้นักเรียนศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ และมีการนำหลักการทางจิตวิทยาไปใช้ในการประกอบการเรียนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ

พวงเพ็ญ สิงห์โตทอง(2548 , น.10) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรมว่า เป็นการรวบรวมสื่อการเรียนสำเร็จรูปไว้เป็นชุดเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเองได้อย่างสะดวก ตามขั้นตอนที่กำหนดเพื่อบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ เป็นการเรียนที่เน้นความสามารถส่วนบุคคล ผู้เรียนมีอิสระและพึ่งพาผู้สอนน้อยที่สุด ภายในชุดประกอบด้วยสื่อต่างที่จะทำให้ผู้เรียนสนใจเรียนตลอดเวลา ทำให้เกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วยวัสดุอุปกรณ์หลายชนิด และองค์ประกอบอื่นที่ก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง โดยที่ผู้สร้างได้รวบรวมและจัดอย่างเป็นระบบไว้เป็นกลุ่ม และสร้างไว้เพื่อจุดประสงค์ใดจะมีชื่อเรียกตามการใช้งานนั้นๆ เช่น ถ้าสร้างเพื่อการศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ครูใช้ประกอบการสอน โดยเปลี่ยนบทบาทให้ครูพูดน้อยลง นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น เรียกว่าชุดกิจกรรมสำหรับครู แต่ถ้าให้ผู้เรียนเรียนจากชุดกิจกรรมนี้ เรียกว่า ชุดกิจกรรม ในการสร้างชุดกิจกรรมจะพิจารณาจาก 1) ใช้สื่อหลายชนิดตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ 2) เหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน 3) เหมาะสมกับการตอบสนองของผู้เรียน 4) เป็นสื่อที่จัดหาได้ไม่ยาก

ดำรงศักดิ์ มีวรรณ(2552 , น.17) สรุปไว้ว่า ชุดกิจกรรม คือ การจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แก้ปัญหาด้วยตนเอง มีอิสระในการเรียนรู้ โดยใช้แหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยครูต้องเป็นผู้วางแผน กำหนดเป้าหมายวัตถุประสงค์การเรียนรู้ สิ่งที่ต้องการผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยครูมีหน้าที่ให้คำปรึกษา

นพคุณ แดงบุญ (2552 , น.16) สรุปไว้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการสอนที่ผู้สอนสร้างขึ้น ประกอบด้วยสื่อวัสดุอุปกรณ์หลายชนิดประกอบเข้ากันเป็นชุด เพื่อเกิดความสะดวกต่อการใช้ในการเรียนการสอน และทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายของการเรียนรู้ ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และเจตคติต่อวิทยาศาสตร์

ประเสริฐ ลำเภารอด (2552 , น.12) สรุปไว้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดการเรียนการสอนประเภทสิ่งตีพิมพ์และกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมด้วยกระบวนการกลุ่ม

ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ชื่อกิจกรรม 2) คำชี้แจง 3) จุดประสงค์ 4) เวลาที่ใช้ 5) วัสดุอุปกรณ์ 6) เนื้อหาและใบความรู้ 7) สถานการณ์ 8) กิจกรรม 9) แบบทดสอบท้ายกิจกรรม

กู๊ด (Good ,1973 , p.306) ได้ให้ความหมายของชุดกิจกรรม หมายถึง โปรแกรมการสอนทุกอย่างที่จัดไว้เฉพาะ มีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน คู่มือครู เนื้อหา แบบทดสอบ ข้อมูลที่เชื่อถือได้ มีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนไว้อย่างชัดเจน ชุดกิจกรรมนี้ครูเป็นผู้จัดให้นักเรียนแต่ละคนได้ศึกษาและฝึกฝนด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้คอยแนะนำเท่านั้น

ดวน (Duann,1973 , p.169) กล่าวถึงชุดการเรียนรู้ว่า เป็นการเรียนรายบุคคล (Individualized instruction) เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้สัมผัสผลลัพธ์ทางการเรียนตามเป้าหมาย ผู้เรียนจะเรียนตามอัตราความสามารถ และความต้องการของตน

แคปเฟลอร์ และแคปเฟลอร์ (Kapfer ; & Kapfer. , 1972 , p.3-10) ได้ให้ความหมายของคำว่าชุดการเรียนรู้ว่า เป็นรูปแบบการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยคำแนะนำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้จนบรรลุพฤติกรรมที่เป็นผลของการเรียนรู้ ส่วนเนื้อหาที่นำมาสร้างชุดการเรียนรู้ นำมาจากขอบข่ายความรู้ที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ซึ่งต้องสื่อความหมายให้แก่ผู้เรียนอย่างชัดเจน จนผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามเป้าหมาย หรือจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม

2.4.1 หลักจิตวิทยาที่นำมาใช้ชุดกิจกรรม

วิชัย ดิสระ (2533 , น.249-250) ได้กล่าวถึงการสอนที่มีคุณภาพตามแนวคิดของบลูมว่าประกอบด้วยลักษณะ 4 ประการ คือ

1. การให้แนวทาง คือ การอธิบายของครูที่ทำให้นักเรียนเข้าใจว่าเมื่อเรียนเรื่องนั้นๆ แล้วจะต้องมีความสามารถอย่างไร ต้องทำอะไรบ้าง
2. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้
3. การเสริมแรง ทั้งการเสริมแรงภายนอก เช่น การให้สิ่งของ การกล่าวชม หรือการเสริมแรงภายในตัวนักเรียนเอง เช่น ความอยากรู้อยากเห็น
4. การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการแก้ข้อบกพร่อง ซึ่งจะต้องมีการแจ้งผลการเรียนและข้อบกพร่องให้นักเรียนทราบ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523 , น. 119) มีแนวคิดซึ่งมาจากจิตวิทยาการเรียนรู้ที่นำมาสู่การผลิตชุดการเรียนรู้ ดังนี้

1. เพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล
2. เพื่อยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ด้วยการศึกษาด้วยตนเอง
3. มีสื่อการเรียนรู้ใหม่ ที่ช่วยในการเรียนของนักเรียนและช่วยในการสอนของครู
4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เปลี่ยนไป โดยเปลี่ยนจากครูเป็นผู้มีอิทธิพลไป

เป็นยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

2.4.2 องค์ประกอบของชุดกิจกรรม

ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบที่ต่างกันตามที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

ฮุสตันและคนอื่นๆ (Houston ; Other, 1972 , p.10-15) กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

1. คำชี้แจง (prospectus) อธิบายถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมาย ขอบข่ายในชุดกิจกรรม สิ่ง que ผู้เรียนจะต้องรู้ก่อนและขอบข่ายของกระบวนการเรียนทั้งหมดในชุดกิจกรรม

2. จุดมุ่งหมาย (objectives) คือ ข้อความที่แจ่มชัดและไม่กำกวมที่กำหนดว่าผู้เรียนจะประสบความสำเร็จอะไรหลังจากเรียนแล้ว

3. การประเมินผลเบื้องต้น (pre – assessment) มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนอยู่ในระดับใดในการเรียนการสอนนั้น และดูว่าสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด การประเมินผลเบื้องต้นนี้อาจอยู่ในรูปแบบของการทดสอบข้อเขียน ปากเปล่า การทำงาน ปฏิบัติตอบสนอง หรือคำถามง่ายๆ เพื่อให้รู้ถึงความต้องการและความสนใจ

4. การกำหนดกิจกรรม (enabling activities) คือ การกำหนดแนวทางและวิธีเพื่อไปสู่จุดหมายที่วางไว้ โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นด้วย

5. การประเมินผลขั้นสุดท้าย (post – assessment) เป็นข้อสอบเพื่อวัดผลหลังเรียน

ทิสนา แคมมณี (2534 , น.10-12) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

1. ชื่อกิจกรรม ประกอบด้วยหมายเลขกิจกรรม ชื่อของกิจกรรมและเนื้อหา

2. คำชี้แจง เป็นส่วนที่อธิบายความมุ่งหมายหลักของกิจกรรม และลักษณะของการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

3. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนที่ระบุจุดมุ่งหมายที่สำคัญของกิจกรรมนั้น แนวคิดเป็นส่วนที่ระบุเนื้อหา หรือโน้ตสัของกิจกรรมนั้น ส่วนนี้ควรได้รับการย้ำและเน้นเป็นพิเศษ

4. สื่อ เป็นส่วนที่ระบุถึงวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินกิจกรรม เพื่อช่วยให้ครูทราบว่าต้องเตรียมอะไรบ้าง

5. เวลาที่ใช้ เป็นการระบุจำนวนเวลาโดยประมาณว่ากิจกรรมนั้นควรใช้เวลาเท่าใด

6. ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุวิธีการดำเนินกิจกรรม เป็นขั้นตอนเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

7. ภาคนวก ในส่วนนี้คือ ตัวอย่างวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม และข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับครู รวมทั้งเฉลยแบบทดสอบ

บุญชม ศรีสะอาด (2541 , น.95) และบุญเกื้อ วรหาเวช (2545 , น.95-96) กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

1. คู่มือการใช้ชุดกิจกรรม เป็นคู่มือที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้ชุดกิจกรรมศึกษาและปฏิบัติตามเพื่อบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ อาจประกอบด้วยแผนการสอน สิ่งที่ผู้สอนต้องเตรียมก่อนสอน บทบาทผู้เรียนและการจัดชั้นเรียน

2. บัตรงาน เป็นบัตรที่มีคำสั่งว่าจะให้ผู้เรียนปฏิบัติอย่างไรบ้าง โดยระบุกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนของการเรียน

3. แบบทดสอบวัดผลความก้าวหน้าของผู้เรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับตรวจสอบว่าหลังจากเรียนด้วยชุดกิจกรรมแล้วผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่

4. สื่อการเรียนต่างๆ เป็นสื่อสำหรับผู้เรียนได้ศึกษา มีหลายชนิดประกอบกัน อาจเป็นประเภท สิ่งพิมพ์ เช่น บทความ เนื้อหาเฉพาะเรื่อง จุลสาร บทเรียนโปรแกรม หรือประเภทโสตทัศนูปกรณ์ เช่น รูปภาพ แผนภูมิต่างๆ เทปบันทึกเสียง फिल्मสตริป สไลด์ของจริง เป็นต้น

วิชัย วงศ์ใหญ่ (2525 , น.189-192) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมไว้ 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาทั้งหมดอย่างละเอียดว่าสิ่งที่เรานำมาทำเป็นชุดกิจกรรมนั้นจะมุ่งเน้นให้เกิดหลักการของการเรียนรู้อะไรบ้างให้กับผู้เรียน นำวิชาที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์แล้วมาแบ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้ ในแต่ละหน่วยนั้นจะมีหัวเรื่องย่อยๆ รวมอยู่อีกที่เราจะต้องศึกษาพิจารณาให้ละเอียดชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในหน่วยอื่นๆ และควรคำนึงถึงการแบ่งหน่วยของการเรียนการสอนของแต่ละวิชานั้น ควรจะเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาสาระสำคัญให้ถูกต้องว่าอะไรเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ก่อนอันเป็นพื้นฐานตามขั้นตอนของความรู้และลักษณะธรรมชาติในวิชานั้น

2. เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนรู้ได้แล้วจะต้องพิจารณาตัดสินใจอีกครั้งว่า จะทำชุดการสอนแบบใดโดยคำนึงถึงข้อกำหนดว่า ผู้เรียนคือใคร จะทำอะไรกับผู้เรียน จะทำกิจกรรมอย่างไร และทำได้ได้อย่างไร สิ่งเหล่านี้จะเป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเรียนรู้

3. กำหนดหน่วยการเรียนรู้ โดยประมาณเนื้อหาสาระที่เราจะสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียน หาสื่อการเรียนได้ง่าย พยายามศึกษาวิเคราะห์ให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่งว่าหน่วยการเรียนรู้นี้มีหลักการหรือความคิดรวบยอดอะไร และมีหัวเรื่องย่อยๆ อะไรอีกที่รวมกันอยู่ในหน่วยนี้

4. กำหนดความคิดรวบยอดหรือสาระสำคัญ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับหน่วย และหัวเรื่อง โดยสรุปแนวความคิด สาระและหลักเกณฑ์ที่สำคัญ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน

5. จุดประสงค์การเรียนรู้ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับสาระสำคัญ

6. การวิเคราะห์งาน คือการนำจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อมาทำการวิเคราะห์งานเพื่อหากิจกรรมการเรียนรู้ แล้วจัดลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสม สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อ

7. เรียงลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการประสานกลมกลืนของการเรียนการสอน จะต้องนำกิจกรรมการเรียนรู้ของแต่ละข้อที่ทำการวิเคราะห์งาน และเรียงลำดับกิจกรรมไว้ทั้งหมดมาหลอมรวมเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ขึ้นสมบูรณ์ที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในการเรียน โดยคำนึงถึงพฤติกรรมพื้นฐานของผู้เรียน วิธีดำเนินการสอน ตลอดจนการติดตามผล และการประเมินพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกเมื่อมีการเรียนการสอน

8. สื่อการเรียน คือวัสดุอุปกรณ์และกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องกระทำเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนจะต้องจัดทำและจัดหาไว้ให้เรียบร้อย ถ้าสื่อการเรียนรู้เป็นของที่ใหญ่โตหรือมีคุณค่าที่ต้องจัดเตรียมมาก่อนจะต้องเขียนบอกไว้ให้ชัดเจนในคู่มือผู้สอนเกี่ยวกับการใช้ชุดการสอนว่าจะต้องจัดหาได้ ณ ที่ใด

9. การประเมินผล คือการตรวจสอบว่าหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้วผู้เรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ การประเมินผลนี้จะใช้วิธีการใดก็ตาม แต่จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เราตั้งไว้

10. การทดลองใช้ชุดกิจกรรมเพื่อหาประสิทธิภาพ การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมควรนำไปใช้กับกลุ่มเล็กๆ ดูก่อน เพื่อตรวจสอบหาข้อบกพร่องและแก้ไขปรับปรุงอย่างดีแล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มใหญ่หรือทั้งชั้น

จากขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม สรุปได้ว่า การสร้างชุดกิจกรรมควรมีการวางแผน กำหนดเนื้อหา ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดกิจกรรม กำหนดเวลา สื่ออุปกรณ์ และการประเมินผล แล้วนำไปทดลองใช้เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

2.4.3 ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

จากการศึกษาประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้มีผู้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมไว้ต่างกัน ได้ ดังนี้

บุญเกื้อ คอรวาเวช(2545 , น. 94 – 95 , อ้างถึงใน ศิริินภา อธิฐสุวรรณศิลป์ , 2548 , น.27) ได้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบการบรรยาย สำหรับครู ใช้เป็นตัวกำหนดกิจกรรมและสื่อการเรียน ให้ครูใช้ประกอบการบรรยาย เพื่อเปลี่ยนบทบาทการพูดของครูให้ลดน้อยลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกิจกรรมมากขึ้น ชุดกิจกรรมนี้ จะมีเนื้อหาหน่วยเดียวใช้กับนักเรียนทั้งชั้น

2. ชุดกิจกรรมสำหรับกิจกรรมแบบกลุ่ม ชุดกิจกรรมนี้ มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน ชุดกิจกรรมนี้ จะประกอบด้วยชุดกิจกรรมย่อยที่มีจำนวนเท่ากับศูนย์กิจกรรมนั้น ผู้เรียนอาจจะต้องความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มต้นนั้น ในขณะที่ทำกิจกรรม หากมีปัญหาผู้เรียนสามารถซักถามครูได้เสมอ

3. ชุดกิจกรรมเป็นรายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมที่จัดระบบขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเองตามลำดับขั้นความสามารถของแต่ละบุคคล เมื่อจบแล้วจะทำการทดสอบประเมินความก้าวหน้า และศึกษาชุดต่อไปตามลำดับเมื่อมีปัญหา จะปรึกษากันได้ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือทันทีในฐานะผู้ประสานงานหรือผู้ชี้แนะแนวทาง

กระทรวงศึกษาธิการ(2545 , น.142) กล่าวถึงประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการสอนให้ครูได้ใช้ประกอบการสอนแบบบรรยาย โดยมีหัวข้อเนื้อหาที่จะบรรยาย และกิจกรรมที่จัดไว้ตามลำดับขั้นตอน สื่อที่ใช้อาจเป็นสไลด์ประกอบเสียงบรรยายในแถบเสียง แผนภูมิ ภาพยนตร์และกิจกรรมกลุ่ม

2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับกิจกรรมกลุ่ม มุ่งให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งอาจจัดการเรียนการสอนเป็นศูนย์การเรียน โดยวางแผนโครงเรื่อง จัดประเด็นเนื้อหาหน่วยความรู้ที่เป็นอิสระจากกัน สามารถเรียนรู้จบในหน่วยความรู้แต่ละเรื่องที่มีสัดส่วนเนื้อหาใกล้เคียงกัน อาจจัดหน่วยความรู้ให้ได้ประมาณ 3 – 5 เรื่อง ตามสัดส่วนของการแบ่งประเด็นเนื้อหาแต่ละเรื่อง

และเวลาที่ใช้ศึกษาในแต่ละศูนย์ กิจกรรมในศูนย์จัดในรูปแบบเรียนเป็นรายบุคคล หรือเรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม มีสื่อการเรียน บทเรียน แบบฝึกหัดตามจำนวนนักเรียนในแต่ละศูนย์

3. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้รายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียน เพื่อให้เรียนรู้ด้วยตนเองตามลำดับนั้น ความสามารถของแต่ละคนเมื่อเรียนจบแล้ว จะทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าแล้วจึงศึกษาชุดอื่น ๆ ต่อไปตามลำดับ ถ้ามีปัญหา นักเรียนสามารถปรึกษากันได้ โดยผู้สอนพร้อมที่จะช่วยเหลือแนะนำ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนี้ จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ให้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองไปได้ถึงขีดสุดของความสามารถเป็นรายบุคคลจากแนวคิดดังที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้นแบ่งตามลักษณะของผู้ใช้ โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยตอบสนองความต้องการ และความสามารถของนักเรียนแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน เพื่อให้ นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละประเภทจะมีคำแนะนำวิธีการใช้ และการทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีระบบ มีขั้นตอนจากง่ายไปสู่ยาก ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง และเป็นไปในแนวเดียวกัน ทั้งนี้เพราะชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรมที่แน่นอน และชัดเจนในการที่จะให้นักเรียนทำกิจกรรม และแสดงพฤติกรรมเป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการจะประเมิน

2.4.4 ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอขั้นตอนการในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อยึดเป็นหลักในการสร้างว่า จะต้องดำเนินการไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550 , น.53 – 55) กล่าวว่า ขั้นตอนในการผลิตชุดกิจกรรมการเรียนรู้มี 11 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดเรื่องเพื่อทำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ อาจกำหนดตามเรื่องในหลักสูตรหรือกำหนดเรื่องใหม่ขึ้นมาก็ได้ การจัดแบ่งเรื่องย่อยจะขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหา และลักษณะการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ๆ การแบ่งเนื้อเรื่องเพื่อทำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละระดับย่อมไม่เหมือนกัน

2. กำหนดหมวดหมู่เนื้อหา และประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชา หรือบูรณาการแบบสหวิทยาการได้ตามความเหมาะสม

3. จัดเป็นหน่วยการสอน จะแบ่งเป็นกี่หน่วย หน่วยหนึ่ง ๆ จะใช้เวลานานเท่าใดนั้นควรพิจารณาให้เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นนักเรียน

4. กำหนดหัวข้อเรื่อง จัดแบ่งหน่วยการสอนเป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อสะดวกแก่การเรียนรู้ แต่ละหน่วยควรประกอบด้วยหัวข้อย่อย ๆ หรือประสบการณ์ในการเรียนรู้ประมาณ 4 – 6 ข้อ

5. กำหนดความคิดรวบยอดหรือหลักการ ต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดหรือสามารถสรุปหลักการ แนวคิดอะไร ถ้าผู้สอนเองยังไม่ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง การกำหนดกรอบความคิด หรือหลักการก็จะไม่ชัดเจน ซึ่งจะรวมไปถึงการจัดกิจกรรม เนื้อหาสาระ สื่อ และส่วนประกอบอื่น ๆ ก็จะไม่ชัดเจนตามไปด้วย

6. กำหนดจุดประสงค์การสอน หมายถึง จุดประสงค์ทั่วไป และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม รวมทั้งการกำหนดเกณฑ์การตัดสินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไว้ให้ชัดเจน

7. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือก และผลิตสื่อการสอน กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามบัตรคำสั่ง การเขียนภาพ การทดลอง การตอบคำถาม การเล่นเกม การแสดงความคิดเห็น การทดสอบ เป็นต้น

8. กำหนดแบบประเมินผล ต้องออกแบบประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้การสอบแบบอิงเกณฑ์ (การวัดผลที่ยึดเกณฑ์ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ โดยไม่มีการนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น) เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมการเรียนรู้มาเรียบร้อยแล้ว นักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

9. เลือก และผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ผู้สอนใช้ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนในแต่ละหัวเรื่องเรียบร้อยแล้ว ควรจัดสื่อการสอนเหล่านั้นแยกออกเป็นหมวดหมู่ในกล่องหรือแฟ้มที่เตรียมไว้ ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพเพื่อหาความตรงความเที่ยงก่อนนำไปใช้ เราเรียกสื่อการสอนแบบนี้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

10. สร้างข้อทดสอบก่อนและหลังเรียนพร้อมทั้งเฉลย การสร้างข้อสอบเพื่อทดสอบก่อนและหลังเรียน ควรสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหา และกิจกรรมที่กำหนดให้ให้เกิดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นสำคัญ ข้อสอบไม่ควรมากเกินไปแต่ควรเน้นกรอบความรู้สำคัญในประเด็นหลักมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย หรือถามเพื่อความจำเพียงอย่างเดียว และเมื่อสร้างเสร็จแล้วควรทำเฉลยไว้ให้พร้อม ก่อนส่งไปหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

11. หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้นั้น ๆ ไปทดสอบโดยวิธีการต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง เช่น ทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไข ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุมและความตรงของเนื้อหา เป็นต้น

2.4.5 ประโยชน์ของชุดกิจกรรม

ประเสริฐ สำเภารอด (2552 , น.16) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนช่วยสร้างความสนใจให้นักเรียน ทำให้ได้รู้จักการแสวงหาความรู้ความรู้อย่างด้วยตนเอง ช่วยแก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะชุดกิจกรรมสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ สร้างความพร้อม และความมั่นใจให้แก่ครูผู้สอนทำให้ครูสอนได้เต็มประสิทธิภาพ

อุษา คำประกอบ (2530 , น.33) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดกิจกรรมตามแนวคิดของแฮริส เบอร์เกอร์ ไว้ 5 ประการ คือ

1. นักเรียนสามารถทดสอบตัวเองก่อนว่ามีความสามารถระดับใด หลังจากนั้นก็เริ่มต้นเรียนในสิ่งที่ตนเองไม่ทราบ ทำให้ไม่ต้องเสียเวลามาเรียนในสิ่งที่ตนเองรู้อยู่แล้ว
2. นักเรียนสามารถนำบทเรียนไปเรียนที่ไหนก็ได้ตามความพอใจไม่จำกัดในเรื่องของเวลาและสถานที่
3. เมื่อเรียนจบแล้วผู้เรียนสามารถทดสอบตัวเองได้ทันทีเวลาไหนก็ได้ และได้ทราบการเรียนของตนเองทันทีเช่นกัน
4. นักเรียนมีโอกาสได้พบปะกับผู้สอนมากขึ้น เพราะผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูก็มีเวลาให้คำปรึกษากับผู้เรียนที่มีปัญหาในขณะที่ใช้ชุดกิจกรรมด้วยตนเอง
5. นักเรียนจะได้รับคะแนนอะไรนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนเอง ไม่มีคำว่าสอบตกสำหรับผู้ที่ไม่สำเร็จ แต่จะทำให้ผู้เรียนกลับไปศึกษาเรื่องเดิมซ้ำใหม่ จนผลการเรียนได้ตามมาตรฐานที่ตั้งไว้

สมจิต สวทไพบุลย์ (2535 , น.39) ได้กล่าวถึงข้อดีของชุดกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัตราและความสามารถของแต่ละบุคคล
2. ช่วยแก้ปัญหาคาราคาเข่ง
3. ใช้สอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนที่เรียนไม่ทัน
4. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่าน
5. ช่วยไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายจากการเรียนที่ต้องทบทวนซ้ำซาก
6. สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่จำเป็นต้องเรียนพร้อมกัน
7. นักเรียนตอบผิดไม่มีผู้เยาะเย้ย
8. นักเรียนไม่ต้องคอยฟังสิ่งที่ครูสอน
9. ช่วยลดภาระของครูในการสอน
10. ช่วยประหยัดรายจ่ายอุปกรณ์นักเรียนที่มีจำนวนมาก

11. ผู้เรียนจะเรียนเมื่อใดก็ได้
12. การเรียนไม่จำกัดเรื่องเวลาและสถานที่
13. ส่งเสริมความรับผิดชอบแก่ผู้เรียน

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2543 , น.26-27) ได้กล่าวว่า การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นสื่อที่มีการเตรียมกระบวนการเรียนการสอนไว้เป็นอย่างดี โดยจัดกระบวนการเรียนรู้อันประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ เนื้อหาและวัตถุประสงค์ทั้งหลายไว้เป็นชุด ๆ ในลักษณะของหรือกล่อง สิ่งที่บรรจุอยู่ในซองหรือกล่องชุดกิจกรรมได้แก่ คู่มือครู แผนการสอนสื่อการเรียนการสอน แบบฝึกเสริมทักษะและแบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบประเมินผล สิ่งที่ได้จัดไว้ในชุดกิจกรรมสร้างขึ้นอย่างมีระบบ ต้องมีการตรวจสอบทุกขั้นตอนและทุกอย่างต้องสัมพันธ์ สอดคล้องกันเป็นอย่างดี มีการทดลองปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้ ซึ่งทำให้ครูนำไปใช้สอนได้ทันทีโดยไม่มีข้อยุ่งยากอย่างใดกิจกรรมในชุดกิจกรรมยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง และมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างแท้จริง เนื่องจากชุดการเรียนมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ที่บูรณาการเป็นอย่างดี จึงทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ดังนั้นการใช้ชุดกิจกรรมในการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านออกเสียง มีความสะดวกในการสอน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

2.5 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

ความคงทนในการเรียนรู้ (Retention) ถือเป็นเรื่องที่อยู่ในเรื่องของความจำ ดังนั้นในที่นี้จะกล่าวถึง ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ ระบบความจำ ทฤษฎีความจำ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความจำ การวัดความคงทนในการเรียน และระยะเวลาที่ใช้วัดความคงทนในการเรียนรู้ ความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ในการศึกษาความหมายของความคงทนในการเรียนรู้ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายไว้ ดังนี้

อาดัม (Adam, 1998 , p.9) และชัยพร วิชชาวุธ (2540, น. 19) กล่าวว่า ความคงทนทางการเรียนรู้คือ การคงไว้ซึ่งผลการเรียนหรือความสามารถที่จะระลึกได้ต่อสิ่งเร้าที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์การรับรู้มาแล้ว หลังจากที่ได้ทิ้งระยะไว้ระยะหนึ่ง

กมลรัตน์ หล้าสุขษ์ (2541 , น.129) ได้สรุปไว้ว่า ความคงทนทางการเรียนรู้ หมายถึง การรวบรวมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

สรุป กล่าวโดยสรุปคือ ความคงทนในการเรียนรู้ คือการเรียนรู้ที่ยังคงความรู้ที่ได้รับจากการเรียนรู้และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้นั้นไปถ่ายทอดให้เกิดประสิทธิภาพหรือนำสิ่งที่เรียนไปใช้ให้เป็นประโยชน์

2.5.1 ระบบความจำ

ธัญญะ บุปผเวส และคณะ (2538, น. 191-192) ได้แบ่งความจำออกเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. ความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หมายถึง การคงอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากเสนอสิ่งเร้าสิ้นสุดลง การสัมผัสด้วยอวัยวะรับสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนังหรือส่วนใดส่วนหนึ่ง

2. ความจำระยะสั้น (Short - Term Memory) เขียนย่อว่า STM คือ ความจำหลังการเรียนรู้เป็นความจำที่คงอยู่ในระยะเวลาดั้ง ๆ ที่ตั้งใจจำหรือใจจดจ่อต่อสิ่งนั้นเท่านั้น เมื่อไม่ได้ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้นแล้วความจำก็จะเลือนหายไป

3. ความจำระยะยาว (Long - Term Memory) เขียนย่อว่า LTM หมายถึง ความจำที่คงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น ไม่ว่าจะทิ้งระยะไว้นานเพียงใด ถ้าเมื่อต้องการรื้อฟื้นความจำนั้น ๆ จะระลึกออกมาได้ทันทีและถูกต้อง ระบบความจำระยะยาวนี้เป็นระบบความจำที่มีคุณค่ายิ่งเป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการตีความ จึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมความสนใจและความเชื่อของแต่ละคน

2.5.2 ทฤษฎีความจำ

แอตคินสัน และชิฟฟริน (Atkinson and Shiffrin, 1997 , p.71-72) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ ซึ่งมีใจความว่า ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น ต้องได้รับการทบทวนทุกสิ่งทีเข้ามาอยู่ในความจำระยะสั้น ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่เราจะจำได้ในความจำระยะสั้น จึงมีจำกัด เช่น ถ้าเป็นชื่อคน เราอาจทบทวนได้เพียง 3 ถึง 4 ชื่อ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง การทบทวนช่วยป้องกันไม่ให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น และสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น เป็นระยะเวลานาน ยืงนานเท่าใด สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาวมากยิ่งขึ้น ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็จะติดอยู่ในความจำตลอดไปกลายเป็นความจำที่ถาวร ซึ่งสามารถที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้ ซึ่งความจำระยะยาวที่กล่าวถึงในทฤษฎีความจำสองกระบวนการ ก็คือ ความคงทนในการเรียนรู้นั้นเอง ส่วนช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาว หรือความคงทนในการจำนั้น จะใช้เวลาประมาณ 14 วันหรือ 2 สัปดาห์ ซึ่งอาจแสดงกระบวนการของความจำระยะสั้นกับกระบวนการความจำระยะยาว

กาเย่ (Gagne, 1994 , p.27-36) ได้อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้และการจำพอสรุปได้ ดังนี้

1. การจูงใจ (Motivation Phase) เป็นการชักจูงให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้
2. การทำความเข้าใจ (Apprehending Phase) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้า
3. การเรียนรู้ปรุงแต่งสิ่งที่เรียนรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) ขั้นนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นความสามารถอย่างใหม่เกิดขึ้น
4. ความสามารถในการสะสมสิ่งเร้าเก็บไว้ในความจำ (Retention Phase) ขั้นนี้เป็นการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปเก็บไว้ในส่วนของความจำช่วงเวลาหนึ่ง
5. การรื้อฟื้น (Recall Phase) ขั้นนี้เป็นการเอาสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วและเก็บเอาไว้ได้ออกมาใช้ในลักษณะของการกระทำที่สังเกตได้
6. การสรุปหลักการ (Generalization Phase) ขั้นนี้เป็นความสามารถที่ใช้ในสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปประยุกต์กับสิ่งเร้าใหม่ที่ประสบมา
7. การลงมือปฏิบัติ (Performance Phase) เป็นการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเรียนรู้ความจำระยะสั้นความจำระยะยาวลืมสลายตัวสิ่งเร้าการฝังตัว
8. การสร้างผลย้อนกลับ (Feedback Phase) ขั้นนี้ผู้รับทราบผลการเรียนรู้ ถ้าขั้นทำความเข้าใจและการเรียนรู้ไม่ดี ขั้นการจำก็จะลดลงหรือจำไม่ได้เลยจากกระบวนการเรียนรู้แสดงให้เห็นว่า คนเราจะจำสิ่งที่เรียนมาได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนรู้ว่าจะช่วยให้เกิดความจำระยะยาวแก่ผู้เรียนได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้
 - 8.1 การจัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningfulness) เช่น
 - 8.1.1 การสร้างสื่อสัมพันธ์ (Mediation)
 - 8.1.2 การจัดระบบไว้ล่วงหน้า (Advance Organization)
 - 8.1.3 การจัดลำดับขั้น (Hierarchical Structure)
 - 8.1.4 การจัดเข้าหมวดหมู่ (Organization)
 - 8.2. การจัดสถานการณ์การเรียนรู้ (Management of Learning) ซึ่งทำได้ดังนี้
 - 8.2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนในขณะที่เรียนอยู่ (Recall During Practice)
 - 8.2.2 การเรียนเพิ่มเติม (Over Learning)
 - 8.2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodical Reviews)
 - 8.2.4 การจำอย่างมีหลักเกณฑ์ (Logical Memory)
 - 8.2.5 การท่องจำ (Recitation)
 - 8.2.6 การใช้จินตนาการ (Imaginary)

นอกจากกิจกรรมส่งเสริมการจำดังกล่าวแล้ว (สุชา จันทรธัม ,2542 , น.2) ได้แนะนำวิธีเรียนที่ทำให้ลืมน้อยที่สุด พอสรุปได้ดังนี้

1. พยายามทำให้สิ่งที่เรียนมีความหมาย เพราะคนเราจะลืมสิ่งที่มีความหมายและความสำคัญได้ยาก
2. เรียนให้เกิดขึ้นที่จำได้หมด เมื่อคิดสิ่งนี้ในเวลาต่อไปยังจำได้มาก
3. แยกแยะสิ่งที่เรียนเพื่อให้เห็นว่าแต่ละตอนมีความหมายอย่างไร ถ้าเรียนไปโดยไม่พิจารณาเหตุผลของแต่ละตอนจะทำให้ลืมนำ

4. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ไม่ได้เพียงแต่รับฟังเฉย ๆ แต่ติดตามไปด้วย
5. เมื่อเรียนจบไปแล้วตอนหนึ่ง ๆ ควรพักสักครู่แล้วจึงเรียนต่อไป ทำให้ความคิดไม่ปะปนกัน

6. หมั่นทบทวนในสิ่งที่เรียนไปแล้วบ่อย ๆ จะทำให้จำแม่นยิ่งขึ้น
กาญจนา คุณารักษ์ (2540 , น.30) กล่าวว่า การเรียนรู้จะคงทนเพียงใดขึ้นอยู่กับลักษณะ 3 ประการ คือ

1. การเรียนรู้คุณภาพสูงเท่าใด คือ คุณภาพสูงมาก ๆ การลืมน้อย การเรียนให้เข้าใจลึกซึ้ง เรียนให้มาก (Over Learning) จะช่วยให้ลืมน้อย จะช่วยให้ความคงทนของการเรียนดี
2. การเฉลี่ยการปฏิบัติ (Distributed Practice) คือ แบ่งปฏิบัติเป็นระยะสั้น ๆ จะทำให้มีความคงทนดีกว่าปฏิบัติตลอดเป็นเวลานาน ๆ (Mass Practice)
3. สิ่งที่เรียนมีความหมาย สิ่งต่าง ๆ ที่เรียนนั้นมีความสัมพันธ์กัน จะทำให้ความคงทนของการเรียนดีกว่าสิ่งที่ไม่มีความหมาย

2.5.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ

การที่นักเรียนจะจดจำสิ่งที่ได้เรียนรู้หรือมีประสบการณ์ได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ดังที่มีผู้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

อัจฉรา สุขารมณ์ (2542 , น.72) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ ดังนี้

1. สติปัญญา การจำจะเกี่ยวกับสติปัญญามาก โดยเฉพาะความเข้าใจทางด้านภาษาและความสามารถในการแก้ปัญหา คนที่มีความสามารถในการแก้ปัญหาและความคิดริเริ่มต่าง ๆ ย่อมต้องเป็นผู้ที่มีความจำดีด้วย
2. ปฏิกริยาทางอารมณ์ ซึ่งเกิดขึ้นในประสบการณ์แต่ละอย่างจะมีผลต่อการจำด้วย เช่น สิ่งทำให้ดีใจสุดขีดหรือเป็นทุกข์แสนสาหัส ย่อมจะทำให้จำได้เป็นเวลานาน
3. ความสนใจ เรามีความสนใจอย่างหนึ่งย่อมจดจำเรื่องนั้นได้ไม่ยากนัก สิ่งที่เราเห็นว่าปราศจากความสำคัญ ถ้าไม่สนใจก็จะทำให้ลืมนั้นเร็วขึ้นถึงอย่างไรก็ตาม การจำสิ่งต่าง ๆ ก็

ย่อมมีการลืมไปบ้าง เพราะในแต่ละวันนั้นมีการเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ มากมาย ได้มีผู้ศึกษาถึงการจำและการลืม พบว่า การจำนั้นขึ้นอยู่กับเวลาด้วย คือเมื่อเวลาผ่านไปนานเข้า การจำก็จะลดลงหรือจำนวนที่จะลืมจะมากขึ้น

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2541 , น.254) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจำ ดังนี้

1. ทักษะคิดและความสนใจ ถ้าผู้เรียนมีทักษะคิดที่ดีต่อสิ่งใดและมีความสนใจจดจ่ออยู่กับสิ่งใด ก็จะทำให้จดจำสิ่งนั้นได้อย่างแม่นยำและเป็นเวลานาน ๆ
2. การฝึกฝน ถ้าผู้เรียนฝึกฝนทบทวนในสิ่งที่เรียนอยู่เสมอ ก็จะทำให้สามารถจดจำสิ่งนั้นได้เป็นเวลานาน
3. ระยะเวลา หากทิ้งระยะหลังจากการเรียนรู้ไปเป็นระยะเวลานาน ๆ ก็จะทำให้จำในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปได้น้อยหรือบางครั้งอาจลืมไปเลยก็ได้

2.5.4 สภาพที่ช่วยให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนที่เอื้อต่อสภาพที่ช่วยให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้ คือ

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2541 , น.260)

1. การจัดบทเรียนให้มีความหมาย (Meaningful) เช่น
 - 1.1 การสื่อสัมพันธ์ (Mediation)
 - 1.2 การจัดเป็นระบบล่วงหน้า (Advance Organization)
 - 1.3 การจัดเป็นลำดับขั้น (Hierarchical Structure)
 - 1.4 การจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ (Organization)
2. การจัดการสถานการณ์ช่วยการเรียนรู้ (Mathcmagcnic)
 - 2.1 การนึกถึงสิ่งที่เรียนขณะที่ฝึกฝนอยู่ (Recall During Practice)
 - 2.2 การเรียนรู้
 - 2.3 การทบทวนบทเรียน (Periodic Reviews)
 - 2.4 การจำอย่างมีกฎเกณฑ์ (Logical Memory)
3. ในการทบทวนไม่สามารถทบทวนสิ่งที่เข้ามาอยู่ในความจำระยะยาว ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่จำได้ในความจำระยะสั้นจึงมีจำกัด
4. สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นยิ่งนาน สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวอยู่ในความจำระยะยาวมากขึ้น
5. การฝังตัวในความจำระยะยาว เป็นกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่อยู่ในความจำระยะยาวกับสิ่งที่ต้องจดจำ

2.5.5 การวัดความคงทนในการเรียนรู้

หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ไปแล้วนั้น ผู้เรียนจะยังสามารถคงไว้ซึ่งผลการเรียนรู้หรือไม่นั้น ได้มีการศึกษาถ่วงถึงวิธีวัดความคงทนในการเรียนรู้ ดังนี้

ไพจิตร สะดวกการ(2539 , น.14) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในทศน์ ความสามารถในการคำนวณ และความสามารถในการแก้ไขปัญหาวิชาที่ได้เรียนมาแล้ว โดยการสอบหลังการเรียนการสอน 2 ครั้ง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกัน โดยสอบครั้งแรกในทันทีหลังการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง และสอบครั้งที่ 2 หลังการเรียนการสอนแต่ละเรื่อง 3 สัปดาห์

ประวีณา นิลนวล(2540 , น.47) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการสอบซ้ำโดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับหลังการทดลองโดยทดสอบหลังเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์

ชีราพร ภูตระกูล(2547 , น.29) กล่าวว่า การวัดความคงทนในการเรียนเป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวัดจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อสิ้นสุดการเรียนและเมื่อเวลาผ่านไป 3 สัปดาห์

2.5.6 ระยะเวลาที่ใช้ในการวัดความคงทนในการเรียนรู้

ชวาล แพร์ตกุล (2524 , น.48) กล่าวว่า ในการสอบซ้ำ โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันไปทดสอบสอบกับบุคคลกลุ่มเดียวกันเวลาในการทดสอบครั้งแรกและครั้งที่สอง ควรเว้นให้ห่างกันประมาณ 2-4 สัปดาห์

นันทลี (Nunnally (1959 , p.185) กล่าวว่าเพื่อก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ น้อยลง ควรเว้นช่วงเวลาในการสอบซ้ำให้ห่างกันอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพราะความเคยชินในการทำแบบทดสอบจะทำให้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้งสองครั้งสูง

กล่าวโดยสรุปคือ ระยะเวลาในวัดความคงทนในการเรียนรู้คือ ความคงทนในการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเข้าใจแล้วต่อให้ระยะเวลาผ่านไปนานเท่าใดผู้เรียนก็สามารถนำความรู้ที่ได้รับนั้นกลับมาใช้ได้อีกครั้งระยะเวลาในการทดสอบ ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ เพื่อวัดความคง เพราะความคงทนในการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นพื้นฐานในการเรียนระดับสูงของลำดับเนื้อหาที่ต่อเนื่องต่อไป

2.6 เจตคติต่อการเรียน

2.6.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติ เป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ในสังคมหรือการเรียนรู้บุคคลตลอดจน เหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เป็นความรู้สึกของบุคคลที่จะแสดงในโอกาสต่อไป เจตคติ (attitude) มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “aptus” แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม และตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542) อ่านว่า “เจ-ตะ-คะ-ติ” หมายถึง ท่าที ความรู้สึก แนวความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ได้มีการศึกษาและ นักจิตวิทยาให้ความหมายไว้แตกต่างกันดังนี้

รีอบบิน (Robbin, 1993) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง การประเมินสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบ เกี่ยวกับวัตถุ บุคคลหรือเหตุการณ์ซึ่งสะท้อนถึงความรู้สึกเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง

เฮร์เจนฮาร์น (Hergenhahn, 1994) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลในการตอบสนองต่อวัตถุ หรือสถานการณ์ต่างๆ ในทางใดทางหนึ่งเจตคติเป็น สิ่งที่เป็นผลมาจากความรู้

เลฟตัน (Lefton, 1997) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง รูปแบบของความรู้สึก ความเชื่อความ โน้มเอียง ของพฤติกรรมต่อบุคคลอื่น ความคิดหรือวัตถุ

สุกัญญา เหลืองไชยะ (2538) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดความเชื่อ หรือท่าทีของบุคคลซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติพร้อมที่จะกระทำหรือตอบสนอง ต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์ หรือความคิดเห็นต่างๆ โดยแสดงออกมาในทางสนับสนุนหรือในทางต่อต้าน หรือแสดงออกในทางเป็นกลาง

อังคณา สายยศ (2540) กล่าวว่า เจตคติ มาจากภาษาอังกฤษว่า แอทิจูด (Attitude) ซึ่งแต่เดิมใช้คำว่าทัศนคติ แต่ปัจจุบันนิยมใช้คำว่า เจตคติ ซึ่งหมายถึง อารมณ์หรือความรู้สึกอัน บังเกิดจากการรับรู้ต่อสิ่งนั้นๆ โดยแสดงพฤติกรรมโน้มเอียงอย่างใดอย่างหนึ่งในรูป การประเมิน เช่น ชอบ – ไม่ชอบ เป็นต้น

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541) กล่าวว่า เจตคติ เป็นอหัมสาสัย หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของหรือความคิด อาจจะเป็น ทางบวกหรือทางลบก็ได้ ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้นถ้า มีเจตคติทางลบต่อสิ่งใดก็จะหลีกเลี่ยง

จิตฐิพร ศิริตานนท์ (2542) กล่าวว่า เจตคติ เป็นการแสดงความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อสิ่ง นั้น ซึ่งอาจสังเกตได้โดยตรงหรือวัดได้หรือสังเกตจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นของบุคคลก็ สามารถจะทราบได้

นิพนธ์ แจ่มเยี่ยม (2547) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง สิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคลที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เราสามารถรู้ได้โดยดูจากพฤติกรรมของบุคคลว่าจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างไร

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปความหมายของเจตคติได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งจะแสดงออกมาในลักษณะชอบหรือไม่ชอบพอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย หรืออาจจะแสดงออกในลักษณะเป็นกลาง เช่น รู้สึกเฉยๆ เป็นต้น เจตคติเป็นนามธรรม ที่มีพฤติกรรมทางจิตใจที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่สามารถสรุปอ้างอิงจากพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกได้

2.6.2 ลักษณะของเจตคติ

เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือการได้รับประสบการณ์มิใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงได้

ไทรแอนดิส (Triandis, 1971) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเจตคติไว้ดังนี้

1. เจตคติเป็นผลจากที่บุคคลประเมินผลจากสิ่งเร้า แล้วแปรเปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจ ในการที่จะแสดงพฤติกรรม
2. เจตคติของบุคคลจะแปรค่าได้ทั้งในด้านคุณภาพ และความเข้ม ซึ่งจะมีทั้งทางบวกและทางลบ
3. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มากกว่าที่จะมีมาตั้งแต่เกิด หรือเป็นผลมาจากโครงสร้างภายในตัวบุคคลหรือบุคลิกภาพ
4. เจตคติขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าเฉพาะอย่างทางสังคม
5. เจตคติที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าที่เป็นกลุ่มเดียวกันจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน
6. เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก

จะเห็นได้ว่าเจตคติของบุคคลสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ภายใต้สถานการณ์หลาย ๆ อย่างดังกล่าวมาแล้ว ทำนองเดียวกับเจตคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2539) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของเจตคติที่สำคัญดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่างๆ รอบตัวบุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติแม้ว่าประสบการณ์ที่เหมือนกันก็มีเจตคติที่แตกต่างกันได้ ด้วยเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น
2. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมความพร้อมภายในจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตได้ สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองมี

ลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่จะชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ และจะเกี่ยวเนื่องกับอารมณ์ด้วย เป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยจะได้และบางครั้งไม่ค่อยมีเหตุผล

3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน ทิศทางของการประเมินคือ ลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นความรู้สึกหรือการประเมินว่า ชอบ พอใจ เห็นด้วย ก็ถือเป็นทิศทางในทางที่ดี เรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวก และถ้าการประเมินออกมาในทางไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจ ก็มีทิศทางในทางลบ เจตคติในทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้น แต่เป็นเพียงความรู้สึกไม่ดีในทางลบ เจตคติในทางลบต่อการคดโกง ต่อการเล่นการพนัน การมีเจตคติในทางบวก ก็ไม่ได้หมายถึงเจตคติที่ดีและพึงปรารถนา เช่น เจตคติทางบวกต่อการโกหก การสูบบุหรี่ เป็นต้น

4. เจตคติมีความเข้ม คือ มีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมากก็เห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มข้นสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มข้นสูงไปอีกทางหนึ่ง

5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่นและมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น การยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใด ทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจ ซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้นเจตคติที่เป็นพฤติกรรมภายนอกจะแสดงออก เนื่องจากถูกกระตุ้นและการกระตุ้นนี้ยังมีสาเหตุอื่นๆ รวมอยู่ด้วย เช่น บุคคลแสดงความไม่ชอบด้วยการดูคำคนอื่น นอกจากไม่ชอบคนนั้นแล้วอาจจะเป็นเพราะถูกทำทายนก่อน เป็นต้น

7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น แต่ก็ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนแสดงออกบุคคลนั้นปรับปรุงให้เหมาะสมกับบรรทัดฐานของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอกจากลักษณะของเจตคติดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า เจตคตินั้นเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของบุคคลนั้นๆ รวมทั้งเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะของความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งเจตคติที่เกิดขึ้นกับแต่ละบุคคลนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้

2.6.3 องค์ประกอบของเจตคติ

สุชา จันทน์อม (2539) กล่าวว่า เจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (cognitive component) เป็นเรื่องของการรู้บุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจเป็นการรู้เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ว่ารู้สิ่งต่างๆ นั้นได้อย่างไร

รู้ในทางดีหรือไม่ ทางบวกหรือทางลบ ซึ่งก่อให้เกิดเจตคติขึ้นถ้ารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางดี เราก็จะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางดี และถ้ารู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางไม่ดี เราก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (affective component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งถูกเร้าจากการรู้นั้น เมื่อเราเกิดรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วจะทำให้เราเกิดความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ดีเราก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจในสิ่งนั้น ซึ่งในความรู้สึกนี้จะทำให้เกิดเจตคติในทางใดทางหนึ่ง คือ ชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก ไม่เหมือนกับความจริง ต่างๆ ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าถ้ามีเหตุผลพอเพียง

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (behavior component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นในทางใดทางหนึ่ง คือพร้อมที่จะสนับสนุน ส่งเสริมหรือช่วยเหลือ หรือทำลาย ขัดขวาง ต่อผู้ เป็นต้น พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเกิดจากความรู้และความรู้สึกที่มีอยู่เกี่ยวกับวัตถุ เหตุการณ์หรือบุคคลนั้นๆ

สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2542) กล่าวว่าเจตคติหรือทัศนคติมีองค์ประกอบที่สำคัญโดยทั่วไป คือ

1. องค์ประกอบด้านความคิดความเข้าใจ (Cognitive Component) ความคิด ความเข้าใจนี้จะเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้หรือความเชื่อซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในประสบการณ์ต่างๆ จากสภาพแวดล้อมอันเป็นเรื่องของปัญญาในระดับที่สูงขึ้น อาทิ นักบริหารหรือผู้บังคับบัญชามีความคิดหรือความเชื่อได้ว่าผู้ได้บังคับบัญชาของเขานั้นมีลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่สามารถปกครองตนเองได้ ดังนั้น เขาก็ได้ความเป็นอิสระในการทำงานแก่ผู้ได้บังคับบัญชา หรือเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการทำการวินิจฉัยสั่งการ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) องค์ประกอบด้านความรู้สึกนี้จะป็นสภาพทางอารมณ์ (Emotion) ประกอบกับการประเมิน (Evaluation) ในสิ่งนั้น ๆ อันเป็นผลจากการเรียนรู้ในอดีต ดังนั้น จึงเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกอันเป็นการยอมรับ อาทิ ชอบ ถูกใจ สนุก หรือปฏิเสธต่อสิ่งนั้น อาทิ เกลียด โกรธ ก็ได้ ความรู้สึกนี้อาจทำให้บุคคลเกิดความยึดมั่นและอาจแสดงปฏิกิริยาตอบโต้หากมีสิ่งขัดกับความรู้สึกดังกล่าว

3. องค์ประกอบด้านแนวโน้มของพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึงแนวโน้มของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมหรือปฏิบัติต่อสิ่งที่ตนชอบหรือเกลียดอันเป็นการตอบสนองหรือการกระทำในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้นๆ อาทิ บุคคลนั้นมีทัศนคติที่ดีต่อระบอบประชาธิปไตย หรือมีความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกที่ดีต่อระบอบประชาธิปไตย บุคคลผู้นั้นก็มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมแบบเข้าหา

หรือแสวงหา (Seek Contact) ตรงกันข้ามหากมีทัศนคติต่อสิ่งนั้นๆ ไม่ดี ก็เกิดพฤติกรรมในการถอยหนีหรือหลีกเลี่ยง (Avoiding Contact)

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2543) กล่าวว่า ในปัจจุบันนักจิตวิทยามีแนวความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่ 3 กลุ่ม คือ

1. เจตคติมีองค์ประกอบเดียว ตามความคิดหรือแนวความคิดนี้ พิจารณาได้จากนิยามเจตคตินั้นเอง โดยจะมองเจตคติเกิดจากการประเมินเป้าเจตคติว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบ กลุ่มนี้ได้แก่เทอร์สโตน (Thurstone) แอลพอร์ต (Allport) เป็นต้น

2. เจตคติมีสององค์ประกอบ มีแนวความคิดว่าเจตคติมี 2 องค์ประกอบ คือองค์ประกอบด้านสติปัญญา (cognitive) และองค์ประกอบด้านความรู้สึก (affective) นักจิตวิทยาที่สนับสนุนการแบ่งเจตคติเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ แคทซ์ (Katz) เป็นต้น

3. เจตคติมีสามองค์ประกอบ แนวความคิดนี้เชื่อว่าเจตคติมี 3 องค์ประกอบนักจิตวิทยา กลุ่มนี้ได้แก่ โรเซนเบิร์กและโฮพลแลนด์ เป็นต้น ซึ่งประกอบด้วย

3.1 ด้านสติปัญญา (cognitive component) ประกอบไปด้วย ความรู้ ความคิด และความเชื่อที่ผู้นั้นมีเป้าเจตคติ

3.2 ด้านความรู้สึก (affective component) หมายถึง ความรู้สึกหรืออารมณ์ของคนใดคนหนึ่งที่มีต่อเป้าเจตคติว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นพอใจหรือประเมินสิ่งนั้นว่าดีหรือไม่ดี

3.3 ด้านพฤติกรรม (behavior component) บางที่เรียกว่า action component เป็นแนวโน้มของการจะกระทำหรือจะแสดงพฤติกรรม เจตคติเป็นพฤติกรรมซ่อนเร้นในขั้นนี้เป็นการแสดงแนวโน้มของการกระทำต่อเป้าเจตคติเท่านั้น ยังไม่แสดงออกจริง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเจตคติโดยใช้ 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบด้านความรู้ 2) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก 3) องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม

2.6.4 การวัดเจตคติ

เจตคติเป็นพฤติกรรมภายในที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งตัวเราเองเท่านั้นที่ทราบ การวัดเจตคติโดยตรงจึงทำไม่ได้ แต่การศึกษาเจตคตินั้นสามารถกระทำได้

สุวิทย์ บุญช่วย และคณะ (2541) กล่าวว่าเจตคติสามารถวัดได้โดยการสร้างแบบวัดเจตคติเพื่อถามความรู้สึกต่อสิ่งเร้าในรูปของความชอบหรือไม่ชอบ แบบวัดเจตคติที่นิยมใช้มีอยู่ 3 - 4 วิธี คือ

1. วิธีลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) เป็นวิธีการวัดเจตคติที่รู้จักกันแพร่หลายมากที่สุดวิธีหนึ่ง การวัดเจตคติของลิเคิร์ต เริ่มด้วยการรวบรวมหรือเรียบเรียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ต้องการจะศึกษาให้ความหมายสิ่งที่ต้องการจะวัดให้แน่นอน ชัดเจน และครอบคลุมขอบเขตเนื้อหา

ที่ต้องการวัดทั้งหมด และข้อความที่สร้างขึ้นต้องประกอบไปด้วยข้อความที่สนับสนุนและต่อต้านในเรื่องที่ต้องการจะวัด กล่าวคือ มีข้อความที่เป็นบวกและเป็นลบคละกันไป และนำข้อความที่รวบรวมได้ไปลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะทำการศึกษา โดยกำหนดคำตอบของแต่ละข้อความให้เลือกตอบคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง การให้คะแนนนั้น จะขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความว่าเป็นข้อความที่สนับสนุนหรือเป็นบวก ถ้าตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 5 คะแนน และลดลงไปจนถึงตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 1 คะแนน ส่วนข้อความที่ต่อต้านหรือเป็นลบ ถ้าตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งให้คะแนน 5 คะแนน และลดลงเรื่อยๆ ไปจนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนน 1 คะแนน คะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในแบบวัดเจตคติ คือผลรวมของคะแนนทุกข้อในแบบวัดเจตคติ ซึ่งลิเคิร์ทถือว่าผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดย่อมมีโอกาสที่จะตอบเห็นด้วย กับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นมาก และในทำนองเดียวกันผู้ที่มีเจตคติไม่ดีต่อสิ่งใดนั้นโอกาสที่จะเห็นด้วยกับข้อความที่สนับสนุนสิ่งนั้นก็ก็น้อยและ โอกาสที่จะตอบเห็นด้วยกับข้อความที่ต่อต้านสิ่งนั้นจะมีมาก คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงเจตคติของผู้ตอบในแบบวัดเจตคติของแต่ละคน

2. วิธีเทอร์สโตน สเกล (Thurstone Scale) วิธีการวัดแบบเทอร์สโตนนี้เน้นปัญหาด้านการมีช่วงเท่ากัน มากกว่าการวัดแบบอื่น ซึ่งในทางปฏิบัติ หมายถึง วิธีการให้น้ำหนักหรือคะแนนแต่ละข้อความที่ประกอบขึ้นมาเป็นสเกล ข้อความแต่ละข้อความจะมีน้ำหนักในแต่ละช่วงเท่ากัน โดยเทอร์สโตนยึดหลักที่ว่า “คุณลักษณะใด ๆ ในความรู้สึกของคนเรานั้นจะมีตั้งแต่เห็นด้วยน้อยที่สุด ไปจนถึงเห็นด้วยมากที่สุด” โดยจะแบ่งช่วงความรู้สึกออกเป็น 11 ช่วงเท่า ๆ กัน ความคิดเห็นแต่ละข้อความจะมีน้ำหนักค่าเจตคติต่างกันไปจะอยู่ในช่วงไหนนั้นก็แล้วแต่ข้อความคิดเห็นนั้น

3. วิธีกัทแมน สเกล (Guttman Scale) จากข้อบกพร่องเทอร์สโตนสเกลและลิเคิร์ทสเกล ในเรื่องเกี่ยวกับความหมายของคะแนนและความเป็นมิติเดียวกันตลอดจนความสามารถในการนำคะแนนมาสร้างเป็นสเกลใช้แก้ข้อบกพร่องที่กัทแมนได้ให้ความสนใจและคิดหาวิธีสร้างสเกลที่มีคุณสมบัติเด่น

4. วิธีการหาความแตกต่างของความหมาย (Semantic Differential) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดรวบยอด (Concepts) ของบุคคลแต่ละบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ผู้ที่คิดวิธีนี้ คือ ชาลส์ ออสกู๊ด (Charles E. Osgood) และผู้ร่วมงาน เป็นการศึกษาถึงความหมายของสิ่งต่างๆ ตามความคิดเห็นของกลุ่มที่จะศึกษาโดยการให้ประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องการวัด อาจจะเป็นสถานที่ บุคคล เหตุการณ์ ฯลฯ การประมาณค่านั้นใช้คำคุณศัพท์ ซึ่งตรงกันข้าม และมีลำดับของความมากน้อยจากด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่งรวมทั้งหมด 7 อันดับ (บางครั้งใช้ 5 หรือ 3 อันดับ) ในการที่จะให้ผู้ตอบประเมินค่ามาก หรือน้อยนี้ทำให้เชื่อได้ว่าแบบวัดนี้สามารถใช้วัดเจต

คติของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่อสิ่งต่างๆ ได้ และสามารถเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของกลุ่มต่างๆ ได้ จะเห็นได้ว่า การวัดเจตคติมีหลายวิธี และวิธีของลิเคอร์ทสเกล เป็นวิธีที่นิยมใช้กันแพร่หลาย สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้นำวิธีของลิเคอร์ทสเกลมาประยุกต์เป็น 5 ระดับ เพื่อวัดระดับเจตคติที่มีต่อการเรียนรู้ร่วมกันโดยเฟซบุ๊ก

2.7 งานวิจัยในประเทศ

กนกวรรณ ทับสิทธิ์ (2559:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้เกมประกอบแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้เกม ภาษาประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลเรียนรู้เรียนรู้พัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้เกม ภาษาประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้เกมประกอบแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้เกม ประกอบแบบฝึก กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสตรีศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงโดยใช้เกม (2) แบบฝึกทักษะด้านการอ่านออกเสียงโดยใช้เกมจำนวน 5 ชุด (3) แบบวัดความสามารถด้านการอ่านออกเสียง จำนวน 30 ข้อ (4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานใช้ t-test (Dependent samples) ผลการวิจัยพบว่า มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพ 87.78/87.59 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7970 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 79.70 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนพบว่า หลังจากที่นักเรียนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียงโดยใช้เกมประกอบแบบฝึก ส่งผลให้มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนด้านการเขียนสะกดคำอยู่ในระดับมาก (= 4.25, S.D.= 0.54)

โสภิตา โตไร่ (2557:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องโดยใช้สื่อ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย โดยมีกลุ่ม ตัวอย่าง คือ นักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน อ 21101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่ำกว่า เกณฑ์ (ร้อยละ 60) จำนวน 19คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงสถิติโดยใช้การวิเคราะห์คะแนนความสามารถ ทางด้านการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เปรียบเทียบคะแนน ความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการฝึก โดยใช้สถิติค่า t-test ในการคำนวณ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะ มี ประสิทธิภาพอย่างดีขึ้น ส่งผลต่อการอ่านออกเสียงมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ปัญญลักษณ์ ถวาย (2557:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาธรมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน 3) เพื่อศึกษาความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจากเรียนด้วยแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน 4) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาธรมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 37 คน ทำการทดลองโดยให้นักเรียนเรียนแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านจำนวน 10 บทเรียน ใช้เวลาทดลอง 24 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แบบสำรวจความรู้ความหมายคำศัพท์แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดระดับความรู้คำศัพท์ก่อนและหลังการทดลอง และวัดความคงทนในการจำคำศัพท์ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและtest ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน มีค่าเท่ากับ 75.86/75.13 ซึ่งเท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2)ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3)ความคงทนในการการจำความหมายคำศัพท์ หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ ร่วมกับการอ่านทันที และหลังการเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน ไม่แตกต่างกัน 4.)นักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านอยู่ในระดับดีมาก

คาไรสโก(Caraisco ,2007)ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้และเจตคติของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรม มีการเรียนรู้และเจตคติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนรู้ นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษจะเกิดการเรียนรู้ได้ดี เมื่อมีสถานการณ์หรือโอกาสที่ท้าทาย และกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งชุดกิจกรรมจะทำให้นักเรียนมีความคิดที่หลากหลายความคิดยืดหยุ่นและท้าทายความสามารถของนักเรียนมากกว่าการเรียนการสอนตามปกติ

ดิกเกอร์สัน (Dickerson. 1997 , 6456 –A) ทดลองเปรียบเทียบการจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับ 1 โดยใช้เกมเคลื่อนไหว(Active Games) เกมเงียบ (Passive Games) และกิจกรรมปกติ(Traditional Activity) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 1 จำนวน 274 คน เป็นนักเรียนหญิง 128 คน นักเรียนชาย 146 คน แต่ละกลุ่มได้รับการปฏิบัติดังนี้กลุ่มที่ใช้ เกมเคลื่อนไหวจะเล่นโดยมีการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย กลุ่มที่ใช้ เกมเงียบจะเล่นโดยใช้บัตรคำและกระดานคำกลุ่มที่ใช้ กิจกรรมปกติใช้ สมุดแบบฝึกหัดผลการทดลองปรากฏว่า1. กลุ่มที่ใช้ เกมการเคลื่อนไหวมีผลสัมฤทธิ์ ในการจำคำศัพท์ สูงกว่ากลุ่มที่ใช้ เกมเงียบ และกลุ่มที่ใช้ กิจกรรม ปกติ2. กลุ่มที่ ใช้ เกมเงียบมีผลสัมฤทธิ์ ในการจำคำศัพท์ สูงกว่ากลุ่มที่ ใช้ กิจกรรมปกติ 3. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้ เกมเคลื่อนไหวมีผลสัมฤทธิ์ ในการจำสูงกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ ใช้ เกมเงียบ 4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ใช้ เกมเงียบมีผลสัมฤทธิ์ ในการจำคำศัพท์ สูงกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มที่ ใช้ กิจกรรมปกติ5. ในกลุ่มทดลองทั้ง3 กลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ในการจำคำศัพท์ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

ฮอลแลนด์ (Holland,2004 , 46) ได้ศึกษาการใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์โดยใช้ซอฟต์แวร์เกมฝึกการอ่านเพื่อพัฒนาความเข้าใจความรู้ความชำนาญในการอ่านช่วยปรับปรุงความรู้ความชำนาญของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นจากการศึกษาการใช้สื่อคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์สำหรับโครงการนี้ประสิทธิภาพของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่ช่วยปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านและพัฒนาความสามารถในการอ่าน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าชุดกิจกรรม สามารถถ่ายทอดเนื้อหา เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สร้างแรงจูงใจในการเรียน เป็นสื่อที่การสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงได้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน ดวมณี ขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากรเป้าหมาย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรในการวิจัย

ประชากรในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวน 1 ห้อง โรงเรียนนารานูบาล จังหวัดชลบุรี
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 16 คน โดยการใช้แบบเจาะจง (purposive sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

3.2.1 ชุดกิจกรรม การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ประกอบด้วยชุดคำศัพท์ ทั้งหมด 4 ชุด ได้แก่เรื่อง ร่างกายของฉัน ครอบครัว สวนสัตว์
เครื่องเขียน

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง
คำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4
ตัวเลือก จำนวน 4 ชุด ชุดละ 10 ข้อ

3.3.3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

3.3.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และหนังสือเรียนที่ใช้ในการสอนภาษาจีน หนังสือเรียนชุด “เรียนภาษาจีนให้สนุก” ผู้แต่ง กวี เช่าเหมย

- 1) ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับชุดกิจกรรมเพื่อให้มีความสอดคล้องกับการส่งเสริมอ่านคำศัพท์ภาษาจีนในแต่ละชุด
- 2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเวลาเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง ดังตาราง

แผนที่	ชื่อเรื่อง	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	(ชั่วโมง)	จำนวนคำศัพท์
1	ร่างกายของฉัน	1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงเกี่ยวกับร่างกายได้ถูกต้อง	4	15
2	ครอบครัว	1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวได้ถูกต้อง	4	10
3	สวนสัตว์	1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงสวนสัตว์ได้ถูกต้อง	4	10
4	เครื่องเขียน	1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงเกี่ยวกับเครื่องเขียนได้ถูกต้อง	4	10
รวม			16	45

- 3) ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4 ชุด ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้อง กับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เพื่อนำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และให้บรรลุดตามเป้าหมาย ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977, p49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ชุดกิจกรรม มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

4) ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4 ชุด ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนประชากรเป้าหมาย

3.3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนในชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ได้ทำการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ
2) วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหา แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 4 ชุด โดยจัดทำเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ชุดละ 10 ข้อ

3) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 4 ชุด ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เพื่อนำชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977, p.49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดความสามารถ มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

4) ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน นำไปปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนประชากรเป้าหมาย

3.3.3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้ ในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ทำการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
- 2) กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เนื้อหาที่จะวัด และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด
- 3) สร้างแบบสอบถามเจตคติต่อการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 1 ชุด ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 105 – 106)

- 5 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ มาก
- 3 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ ปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อย
- 1 หมายถึง มีความระดับความพึงพอใจระดับ น้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 105 – 106)

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ มาก
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับ น้อยที่สุด

4) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้ ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เพื่อนำชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตตามเป้าหมายซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง	เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง	เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977, p.49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แบบสอบถามเจตคติ มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00

5) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้ ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนประชากรเป้าหมาย

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารานูบาลโดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ให้ นักเรียนเข้าใจ

3.4.2 ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม ที่ส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ชุด

3.4.3 ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4ชุด ก่อนการเรียนชุดกิจกรรมแต่ละชุด ครูผู้สอนจะให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ชุดละ 10 ข้อ ก่อนเรียน(pretest)เริ่มสอน และให้ทำแบบฝึกหัด เพื่อเก็บคะแนนความสามารถในแต่ละชุด เมื่อทำแบบฝึกหัดเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน(posttest)ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้วิธีการสลับข้อ

3.4.4 ก่อนเริ่มสอนชุดกิจกรรมชุดที่ 2 ที่ 3 และ ชุดที่4 ตามลำดับ ครูได้มีการให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถครั้งที่ 2 เพื่อวัดความคงทนในการจำ ผู้สอนทำลักษณะนี้ทุกครั้งก่อนเริ่มชุดกิจกรรม จนครบ4 ชุด

3.4.5 เมื่อสิ้นสุดการทำชุดกิจกรรม ผู้สอนแจกแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

3.4.6 เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดนำไปประมวลผลและวิเคราะห์

3.4.7 สรุปผล อภิปรายผล โดยใช้ตารางการพรรณนา

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน และความคงทนในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage)

3.5.2 วิเคราะห์หาความแตกต่างของความสามารถในการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดย การทดสอบความแตกต่าง (t-test)

3.5.3 วิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้ ในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

1. การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้สูตร IOC ดังนี้ (Rovinelli and Hambleton ,1977 , 49 -60)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่ IOC

$$\sum R$$

ผู้เชี่ยวชาญ

N

แทน คำนวณความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวชี้วัด

แทน ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของ

แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

เกณฑ์พิจารณาให้คะแนน ดังนี้

1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับ

จุดประสงค์

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนี้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์

โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามที่ได้จากการคำนวณ จากสูตรที่จะมีค่าระหว่าง 0.00 ถึง 1.00 มีรายละเอียดของเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป คัดเลือกข้อสอบข้อนั้นไว้ใช้ได้ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาแก้ไขปรับปรุง หรือตัดทิ้ง

3.6.2 สถิติพื้นฐานและสถิติทดสอบในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ
N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2. ค่าเฉลี่ย (Mean) มีสูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) ใช้สูตรดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2546, 123)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X แทน คะแนนของแต่ละคน
X แทน คะแนนเฉลี่ย
N แทน จำนวนคนทั้งหมด

3.6.3 สถิติในการทดสอบสมมติฐาน

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง ใช้สถิติ Paired t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2540)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{(N-1)}}}$$

โดย	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทุกคน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละ คนยกกำลังสอง
	$(\sum D)^2$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทุกคนยกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารานูบาล มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ 1.) พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2.) ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน 3.) ศึกษาความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน 4.) ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน เพื่อนำมาวิเคราะห์ผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอ โดยแบ่งเป็น 4 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1. พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80

ตอนที่ 2. ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม

ตอนที่ 3. นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม

ตอนที่ 4. ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

4.1 ตอนที่ 4.1. พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 4.1 แสดงคะแนนจากชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 ชุด

N=16

เลขที่	ชุดกิจกรรมจำนวน 4 ชุด				รวม 45 คะแนน	ร้อยละ
	ชุดที่ 1 15 คะแนน	ชุดที่ 2 10 คะแนน	ชุดที่ 3 10 คะแนน	ชุดที่ 4 10 คะแนน		
1	14	10	10	10	44	97.78
2	12	9	8	8	37	82.22
3	9	10	9	8	37	82.22
4	12	8	10	9	39	86.67
5	14	10	9	10	43	95.56
6	11	9	8	8	36	80.00
7	11	9	9	8	38	84.44
8	10	8	8	8	34	75.56
9	10	9	9	10	38	84.44
10	11	8	8	8	35	77.78
11	12	10	8	8	38	84.44
12	13	10	8	8	39	86.67
13	12	7	7	8	34	75.56
14	11	8	9	8	36	80.00
15	10	8	9	9	36	80.00
16	12	9	9	9	39	86.67
ค่าเฉลี่ยคะแนน					37.69	83.75

จากตารางที่ 4.1 นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25

4.2 ตอนที่ 4.2.ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม

ตารางที่ 4.2 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม จำนวน 4 ชุด ก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	sig
ชุดที่ 1 ร่างกายของฉันทัน					
ก่อนเรียน	16	3.25	1.48	11.80	.00
หลังเรียน	16	8.63	0.96		
ชุดที่ 2 ครอบครัว					
ก่อนเรียน	16	2.69	1.25	12.05	.00
หลังเรียน	16	8.06	1.65		
ชุดที่ 3 สัตว์					
ก่อนเรียน	16	3.06	1.98	9.63	.00
หลังเรียน	16	8.63	1.02		
ชุดที่ 4 เครื่องเขียน					
ก่อนเรียน	16	4.00	1.32	8.81	.00
หลังเรียน	16	8.31	1.78		
รวม					
ก่อนเรียน	16	3.25	1.51	10.57	.00
หลังเรียน	16	8.41	1.35		

จากตารางที่ 4.2 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ย เท่ากับ 3.25 คะแนนหลังการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41

4.3 ตอนที่ 4.3.ความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ตารางที่ 4.3.แสดงคะแนนความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

เลข ที่	แบบทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 1				รวม 40 คะแนน	คะแนน ไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 80	แบบทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 2				รวม 40 คะแนน	คะแนน ไม่ต่ำ กว่าร้อยละ 80
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4			ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4		
1	10	10	10	10	40	100	10	10	10	10	40	100
2	10	10	8	10	38	95.00	10	10	9	9	38	95.00
3	9	8	8	4	29	72.50	10	8	8	10	36	90.00
4	9	9	10	10	38	95.00	10	8	9	10	37	92.50
5	8	7	10	10	35	87.50	10	8	9	9	36	90.00
6	8	7	9	10	34	85.00	10	8	8	9	35	87.50
7	9	6	9	10	34	85.00	9	8	8	9	34	85.00
8	7	6	7	7	27	67.50	8	9	9	9	35	87.50
9	8	9	7	8	32	80.00	9	9	9	10	37	92.50
10	7	7	8	8	30	75.00	8	8	9	8	33	82.50
11	9	9	10	9	37	92.50	10	8	9	10	37	92.50
12	9	9	8	6	32	80.00	10	7	8	9	34	85.00
13	8	5	8	8	29	72.50	10	9	8	10	37	92.50
14	8	7	9	9	33	82.50	10	9	9	9	37	92.50
15	9	10	9	8	36	90.00	10	7	9	8	34	85.00
16	10	10	7	7	34	85.00	10	7	7	10	34	85.00

จากตารางที่ 4.3 แสดงคะแนนความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มพบว่า ผลการทดสอบความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังการใช้ชุดกิจกรรมพบว่า นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50

4.4 ตอนที่4.4 ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ตารางที่4.4 ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหาวิชา			
1.นักเรียนมีความเข้าใจในด้านเนื้อหาวิชา	4.81	0.40	มากที่สุด
2.เนื้อหาในชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเข้าใจง่าย	4.94	0.25	มากที่สุด
3.เนื้อหาใช้ในการสอนสามารถนำไปใช้ประโยชน์	4.75	0.58	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหาวิชา	4.83	0.41	มากที่สุด
ด้านผู้สอน			
4.ผู้สอนมีเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
5.ผู้สอนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ใช้ในการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
6.ผู้สอนมีการเตรียมตัวในการจัดการเรียนการสอน	4.88	0.34	มากที่สุด
รวมด้านผู้สอน	4.92	0.28	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
7.กิจกรรมการเรียนการสอนมีความสนุกสนาน	4.94	0.25	มากที่สุด
8.กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์	4.94	0.25	มากที่สุด
9.กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม	5.00	0.00	มากที่สุด
รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.96	0.17	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนการสอน			
10.สื่อที่นำมาใช้สอนมีความเข้าใจง่าย	4.94	0.25	มากที่สุด
11.แบบฝึกหัดและแบบทดสอบมีความเหมาะสม	4.94	0.25	มากที่สุด
12.สื่อการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ	4.94	0.25	มากที่สุด

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหาวิชา			
1.นักเรียนมีความเข้าใจในด้านเนื้อหาวิชา	4.81	0.40	มากที่สุด
2.เนื้อหาในชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเข้าใจง่าย	4.94	0.25	มากที่สุด
3.เนื้อหาใช้ในการสอนสามารถนำไปใช้ประโยชน์	4.75	0.58	มากที่สุด
รวมด้านเนื้อหาวิชา	4.83	0.41	มากที่สุด
ด้านผู้สอน			
4.ผู้สอนมีเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
5.ผู้สอนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ใช้ในการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
6.ผู้สอนมีการเตรียมตัวในการจัดการเรียนการสอน	4.88	0.34	มากที่สุด
รวมด้านผู้สอน	4.92	0.28	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
7.กิจกรรมการเรียนการสอนมีความสนุกสนาน	4.94	0.25	มากที่สุด
8.กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์	4.94	0.25	มากที่สุด
9.กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม	5.00	0.00	มากที่สุด
รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.96	0.17	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนการสอน			
10.สื่อที่นำมาใช้สอนมีความเข้าใจง่าย	4.94	0.25	มากที่สุด
11.แบบฝึกหัดและแบบทดสอบมีความเหมาะสม	4.94	0.25	มากที่สุด
12.สื่อการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ	4.94	0.25	มากที่สุด
รวมด้านสื่อการเรียนการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
ด้านประเมินผลการเรียนการสอน			
13การเรียนรู้การอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมนี้ส่งผลให้การเรียนวิชาภาษาจีนง่ายขึ้น	5.00	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ความ เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความพึง พอใจ
รวมด้านสื่อการเรียนการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
ด้านประเมินผลการเรียนการสอน			
14.นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน	4.94	0.25	มากที่สุด
15.นักเรียนมีความพึงพอใจในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน	4.94	0.25	มากที่สุด
รวมด้านประเมินผลการเรียน	4.96	0.17	มากที่สุด
รวมทั้งหมด	4.92	0.25	มากที่สุด

จากตาราง 4.4 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.92 เมื่อแยกตามรายด้าน พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านประเมินผลการเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.96 รองลงมาคือด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้สอน และด้านเนื้อหาวิชา ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งลำดับขั้นตอนการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. พัฒนาชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
3. ศึกษาความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
4. ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80
2. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
4. นักเรียนมีเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน อยู่ระดับ มากที่สุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. ชุดกิจกรรม ชุดคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วยชุดคำศัพท์ ทั้งหมด 4 ชุด
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 4 ชุด ชุดละ 10 ข้อ
3. แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนารานุกุล โดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ให้ นักเรียนเข้าใจ
2. ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4 ชุด ก่อนการเรียนชุดกิจกรรมแต่ละชุด ครูผู้สอนจะให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ชุดละ 10 ข้อ ก่อนเรียน (pretest) เริ่มสอน และให้ทำแบบฝึกหัด เพื่อเก็บคะแนนความสามารถในแต่ละชุด เมื่อทำแบบฝึกหัดเรียบร้อยแล้ว จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถหลังเรียน(posttest)ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้วิธีการสลับข้อ
3. ก่อนเริ่มสอนชุดกิจกรรมชุดที่ 2 ที่ 3 และ ชุดที่ 4 ตามลำดับ ครูได้มีการให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถครั้งที่ 2 เพื่อวัดความคงทนในการจำ ผู้สอนทำลักษณะนี้ทุกครั้ง ก่อนเริ่มชุดกิจกรรม จนครบ 4 ชุด
4. เมื่อสิ้นสุดการทำชุดกิจกรรม ผู้สอนแจกแบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนรู้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
5. เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดนำไปประมวลผลและวิเคราะห์
6. สรุปผล อภิปรายผล โดยใช้ตารางการพรรณนา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน และความคงทนในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์หาความแตกต่างของความสามารถในการเรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดย การทดสอบความแตกต่าง (t-test)
3. วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ ในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25

5.1.2 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 คะแนนหลังการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41

5.1.3 ผลการทดสอบความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังการใช้ชุดกิจกรรมพบว่า นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50

5.1.4 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.92

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

5.2.1 ผลคะแนนจากชุดกิจกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรม มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25 ซึ่งมากกว่าที่ตั้งสมมุติฐานไว้แสดงให้เห็น

เห็นว่านักเรียนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนนักเรียนได้เรียนรู้การอ่านออกเสียงจากครูผู้สอนชาวจีนโดยตรงผ่านสื่อมัลติมีเดียที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น บัตรคำศัพท์ และสื่อการสอนอื่นๆ มีส่วนช่วยในการสร้างความสนใจให้กับนักเรียนเป็นอย่างมาก ทำให้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนในแต่ละชุด นักเรียนได้คะแนนผ่านเกินครึ่ง และมีคะแนนสูงขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้เกิดขึ้นจากการใช้สื่อร่วมกับชุดกิจกรรม ซึ่ง วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525,185) ได้กล่าวไว้ว่า ระบบการผลิตและการนำสื่อการเรียนหลายอย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ สื่ออีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหาและสื่ออีกอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดการเสาะแสวงหา อันนำไปสู่ความเข้าใจอันลึกซึ้ง และป้องกันการเข้าใจความหมายผิด สื่อการสอนเหล่านี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สื่อประสม นำมาใช้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและ นพคุณ แดงบุญ (2552 , 16) กล่าวว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการสอนที่ผู้สอนสร้างขึ้น ประกอบด้วยสื่อวัสดุอุปกรณ์หลายชนิดประกอบเข้ากันเป็นชุด เพื่อเกิดความสะดวกต่อการใช้ในการเรียนการสอน และทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายของการเรียนรู้ ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ ทับสิทธิ์ (2559,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้เกมประกอบแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพ 87.78/87.59 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 และปัญญลักษณ์ ถวาย (2557,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า 1)ประสิทธิภาพของแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน มีค่าเท่ากับ 75.86/75.13 ซึ่งเท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

5.2.2 ผลจากการแสดงสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมก่อนเรียนและหลังเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนจำนวน 16 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนเป็นข้อสอบแบบปรนัยจำนวน 4 ตัวเลือก ทั้งหมด 4 ชุด ชุดละ 10 ข้อ โดยการวัดความรู้ของผู้เรียนก่อนการเรียนรู้หลังจากนั้นจึงได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ถูกต้องโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน กระบวนการในการสอนเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลักการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ และเมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงผิดบ่อยๆจะอ่านออกเสียงซ้ำหลายครั้งเพื่อให้ให้นักเรียนฟังเสียงและอ่านให้ถูกต้อง การอ่านออกเสียงโดยใช้พินอินควบคู่ไปกับตัวอักษรจีนเมื่อนักเรียนเรียนรู้การอ่านออกเสียงที่ถูกต้องแล้ว จึงทดสอบอีกครั้งเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของ

นักเรียนหลังจากที่เรียนแล้ว สามารถอ่านออกเสียงได้หรือไม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยมีคะแนนก่อนเรียนเฉลี่ย เท่ากับ 3.25 คะแนนหลังการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ ทับสีรัก(2559,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้เกมประกอบแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้คิดเป็นร้อยละ 79.70 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนนักเรียนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเสียง โดยใช้เกมประกอบแบบฝึก ส่งผลให้มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โสภิตา โตไร่(2557, บทคัดย่อ)ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะมี ประสิทธิภาพดีขึ้น ส่งผลให้การอ่านออกเสียงมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ปัญญลักษณ์ ถวาย (2557,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน หลังการใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ ฮอลแลนด์ (Holland. ,2004 ,46) ได้ศึกษาการใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์โดยใช้ซอฟต์แวร์เกมฝึกการอ่านเพื่อพัฒนาความเข้าใจความรู้ความชำนาญในการอ่านช่วยปรับปรุงความรู้ความชำนาญของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นจากการศึกษาการใช้สื่อคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์สำหรับโครงการนี้ประสิทธิภาพของคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่ช่วยปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านและพัฒนาความสามารถในการอ่าน

5.2.3 ผลการทดสอบความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังการใช้ชุดกิจกรรม พบว่า นักเรียนมีความคงทนในการอ่านออกคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ซึ่ง แอตกินสัน และชิฟฟริน (Atkinson and Shiffrin. 1997 ,71-72) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความจำ2 กระบวนการ คือ ความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้น ต้องได้รับการทบทวนทุกสิ่งทีเข้ามาอยู่ในความจำระยะสั้น ดังนั้นจำนวนสิ่งของที่เราจะจำได้ในความจำระยะสั้น จึงมีจำกัด เช่น ถ้าเป็นชื่อคน เราอาจทบทวนได้เพียง 3 ถึง 4 ชื่อ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง การทบทวนช่วยป้องกันไม่ให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น และสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่

ในความจำระยะสั้น เป็นระยะเวลานาน ยืงนานเท่าใด สิ่งนั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาวมากยิ่งขึ้น ถ้าเราจำสิ่งใดไว้ในความจำระยะยาว สิ่งนั้นก็จะติดอยู่ในความจำตลอดไปกลายเป็นความจำที่ถาวร ซึ่งสามารถที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้ ซึ่งความจำระยะยาวที่กล่าวถึงในทฤษฎีความจำสองกระบวนการ ก็คือ ความคงทนในการเรียนรู้ นั่นเอง ส่วนช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นจะฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาว หรือความคงทนในการจำนั้น จะใช้เวลาประมาณ 14 วันหรือ 2 สัปดาห์ ซึ่งอาจแสดงกระบวนการของความจำระยะสั้นกับกระบวนการความจำระยะยาว สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญลักษณ์ ถวาย (2557,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาธรมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า ความคงทนในการการจำความหมายคำศัพท์ หลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ ร่วมกับการอ่านทันที และหลังการเรียนผ่านไปแล้ว 14 วัน ไม่แตกต่างกัน

5.2.4 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนพบว่า ในภาพรวมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.92 เมื่อแยกตามรายด้าน พบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านประเมินผลการเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.96 รองลงมาคือด้านสื่อการสอน ด้านผู้สอน และด้านเนื้อหาวิชาตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกวรรณ ทับศิริ (2559,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้เกมประกอบแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนด้านการเขียนสะกดคำอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.25, S.D.= 0.54) และปัญญลักษณ์ ถวาย (2557,บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมศึกษาธรมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน อยู่ในระดับดีมาก

5.3 ข้อค้นพบของงานวิจัยในครั้งนี้

ชุดกิจกรรมสามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนได้เป็นอย่างดี โดยผู้วิจัยมุ่งเน้นพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงให้ผู้เรียนได้รับความรู้โดยตรงจากครูผู้สอนชาวจีนผ่านสื่อมัลติมีเดียประกอบด้วยวีดิโอ บัตรคำ และภาพโปสเตอร์(ดูรายละเอียดจากภาคผนวก) ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเองส่งผลให้ชุดกิจกรรมนี้

พัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ในด้านการออกเสียงคำศัพท์อยู่ในเกณฑ์ดี เห็นได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถมีคะแนนสูงขึ้นเกินครึ่ง และยังมีความคงทนที่เกิดจากความจำต่อเนื่องระยะยาว จากผลการทดสอบของนักเรียนมีคะแนนคงที่ และ สูงขึ้น จะมีคะแนนลดลงจำนวนไม่มากแต่ก็ยังถือว่าประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมนี้ ดังนั้นการที่จะนำไปใช้กับการเรียนการสอนที่อื่นก็น่าจะทำได้เพราะชุดกิจกรรมที่สร้างนี้เป็นคำศัพท์ภาษาจีนขั้นพื้นฐานและอีกประการหนึ่ง สามารถนำไปใช้สอนกับรายวิชาอื่นได้อีกด้วย

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. การผลิตชุดกิจกรรมควรเลือกสื่อการสอนที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในเรื่อง ขนาด และความทนทานของวัสดุที่นำมาสร้างเป็นสื่อ เช่น ขนาดของกระดาษที่จะนำมาใช้ควรมีขนาดที่นักเรียนสามารถมองเห็นได้อย่างทั่วทั้งห้องโดยเฉพาะเมื่อนำไปติดไว้ที่กระดานหน้าห้อง รวมทั้งตัวอักษรที่นำมาใช้ด้วย ส่วนความคงทนของวัสดุ ควรเลือกวัสดุที่มีความแข็งแรงทนทาน และ ใช้การเคลือบกระดาษเพื่อป้องกันไม่ให้ยับ ย่นหรือเปียกน้ำ เป็นต้น

2. ในการเรียนการสอนภาษาจีนครูผู้สอนควรฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคลมากกว่าการอ่านออกเสียงพร้อมกัน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการอ่านออกเสียง และ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนออกเสียงได้เป็นรายบุคคล จะได้ผลมากกว่า แต่ถ้านักเรียนมีจำนวนมากอาจจะต้องนัดนอกเวลาเรียน เป็นกลุ่มๆเพื่อเป็นการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน และถ้านักเรียนคนไหนไม่ผ่านครูอาจจะต้องนัดพบบ่อยๆ

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเขียนตัวอักษรจีนควบคู่กับการอ่านออกเสียง ฟินอิน เป็นการปูพื้นฐานเพื่อเรียนขั้นสูงต่อไป

2. ควรพัฒนาสื่อที่ใช้เกมประกอบการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา เพราะ สื่อประกอบเกมอาจทำให้นักเรียนสนใจเรียนและจดจำภาษาจีนได้มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกวรรณ ทับสรีก. (2559). *ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้เกมประกอบแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน) มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- กรพนัช ตั้งเชื่อนจันทร์. (2556). *อำนาจอ่อนของจีนในประเทศไทย. แปลจากChina's Soft Power in Thailand*. โดย ภากินนิมมานนรวงศ์. ค้นข้อมูล 15 กุมภาพันธ์ 2560 จาก<http://aseanwatch.org/2013/06/06/chinas-soft-power-in-thailand/>
- กมลรัตน์ หลาสวงษ์. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา .พิมพ์ครั้งที่2*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศรีราชา
- กาญจนา คุณารักษ์. (2540). *การอบรมการเรียนการสอน.นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร*.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. สืบค้นเมื่อวันที่ 10พฤศจิกายน2559,จาก <http://math.ipst.ac.th/wpcontent/uploads/2015/PDF/Curriculum%202551.pdf>
- โชติกานต์ ใจบุญ. *กลยุทธ์และการสอนคำศัพท์ภาษาจีน*.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- จีราพร ภูตระกูล. (2547) . *ผลการใช้องค์วิธีการสอนแบบคอบบที่เน้นเทคนิคการเรียนรู้แบบรวมนี่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). นครสวรรค์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์และวาสนา ทวีกุลทรัพย์. (2551). *“ชุดการเรียนการสอน” ในประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน*. หน่วยที่ 14 นนทบุรี. พิมพ์ครั้งที่ 2. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ธนิดา วัชรพิชิตชัย . (2555) .*การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนแบบใช้เกมและบัตรคำศัพท์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตย์). จันทบุรี:มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
- ธัญญะ บุญเวสและคณะ. (2538). *การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนสาธิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น,ศึกษาศาสตร์*.

- ทิตินา เขมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่5). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นันทิดา ปิยะสุ. (2555). การพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้การ์ดคำศัพท์ทบทวนด้วยตัวเอง. วิทยาลัยเทคโนโลยีพัฒนชกการสัตหีบ
- นุชนารถ ภูมาศ. (2551). การพัฒนาสื่อประสมเพื่อสร้างเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. เทคโนโลยีการศึกษา. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- นพเก้า สิริรัตนานนท์. (2556). การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาจีนกลางและภาษาไทยเพื่อการสอนการออกเสียง. (ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล
- นพคุณ แดงบุญ. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และเจตคติต่อ วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุด กิจกรรมวิทยาศาสตร์. สารนิพนธ์กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นลินี อินดีคา. (2551). ชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เรื่องสารรอบตัว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1. วิทยานิพนธ์ศาสตรมหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- นิตยา สุวรรณศรี. (2539). เพลงและเกมประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัทคอมแพคท์พริ้นท์จำกัด
- บุญเกื้อ ควรวาเวช. (2541). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ:ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). การพัฒนาการสอน. กรุงเทพฯ:ชมรมเด็ก
- เพชรรัตดา เทพพิทักษ์. (2545). การพัฒนาชุดกิจกรรมเรื่องเทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อการศึกษาโครงการวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3. (วิทยานิพนธ์กศนศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพจิตร สะดวกการ. (2539). ผลการสอนคณิตศาสตร์ตามแนวคิดของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ของ
- พวงเพ็ญ สิงโตทอง. (2548). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมสำรวจค้นหาทางวิทยาศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปัญจลักษณ์ ถวาย. (2557). ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาที่เรียน โดยใช้แบบฝึกกิจกรรมเพิ่มพูนคำศัพท์ร่วมกับการอ่าน . (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ประวีณา นิลนวล. (2540). ผลการใช้รูปแบบการสอนตามกรอบแนวคิดผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้เองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร
- วรรณ โสมประยูร. (2553) . เทคนิคการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ
- วิไลวรรณ วิภาจักษณ์กุล. (2549). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาธรรมชาติของผู้เรียน. เพชรบูรณ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ณัฐวุฒิ สุวรรณช่าง. (2558) .ภาษาและวัฒนธรรมจีนกับการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์, ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2558, 14-29
- สุชา จันท์เอม. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนีย์ เหมะประสพธิ์ . (2543). เอกสารคำสอนวิชา ปอ 421 วิทยาศาสตร์ สำหรับครู ประถม . สาขาวิชาการประถมศึกษาภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- สรศักดิ์ นิมิตรตันพร. (2556) .การศึกษาความสัมพันธ์และอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจเข้าเรียนในสถาบันสอนภาษาจีนของผู้ปกครองและบุตรหลาน: กรณีศึกษา โรงเรียนฮัลโหล หนิ่ห่าว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- โสภิตา โตไร่ . (2557) .ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 .หาดใหญ่:มหาวิทยาลัยหาดใหญ่
- สมจิต สวชนไพบลยู. (2535) . ธรรมชาติวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- ศนิตา สร้อยแสง . (2554) . ผลการใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์แบบกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เรื่อง แรงลัพธ์และแรงเสียดทาน. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศิลปากร

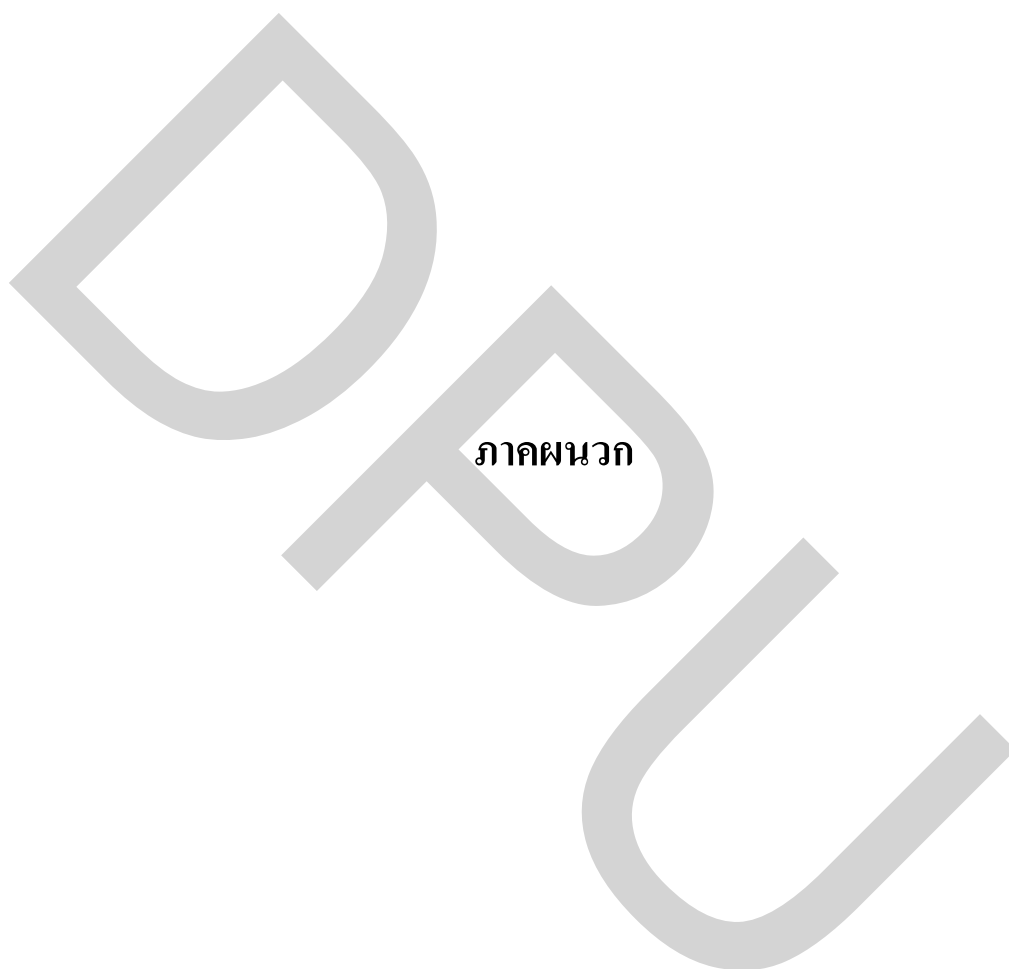
- ศูนย์จีนศึกษาสถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). *การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับประถม-มัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศรีบุรณคอมพิวเตอร์-การพิมพ์.
- ศรีลิขันธ์ หนองเส. (2545) . *การศึกษาความสามารถทางการพึ่งพาตนเองด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมส่งเสริมศักยภาพทางการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์* (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- เอกสัณฑ์ ชินอัครพงศ์. (2555) *การเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศความสำคัญของการเรียนการสอนระบบเสียง*. วารสารมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร 2012. None (ปีที่9 ฉบับที่1) ม.ค. - เม.ย
- อัจฉรา สุขารมณ. (2542). *การพัฒนาแบบวัดแรงจูงใจภายใน*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก. (2556) . *การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนวิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนานประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน*. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยราชพฤกษ์
- อดิภา พิสนเทศ. (2555). *ความสำคัญของภาษาจีนในประเทศไทย*. สืบค้นเมื่อ 19 ตุลาคม 2559 จาก <http://www.enn.co.th/9346>.
- อุษา คำประกอบ . (2530). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติ ทางวิทยาศาสตร์ด้านการมีเหตุผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์โดยใช้ชุดการเรียนด้วยตนเองกับการสอนตามคู่มือครู*. (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Shi Lei. (2554). *การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน สำหรับนักเรียนไทย ที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Lu Sheng. (2553). *การพัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาจีน โดยใช้ตัวอักษรและปฏิสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษาจีน*. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.

ภาษาต่างประเทศ

Good, Cater Victor. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill Book Co.

Adam, J.A. (1998). *Human Memory*. New York : McGraw - Hill

- Atkinson, R.C. and Shiffrin, R.M. (1997). *The Psychology of Learning and motivator* : Advances in Research and Theory. New York : Academic.
- Gagne, R. (1994). *A self-made man*. Baltimore : Paul H. Brookes.
- Houston, Robert W.; other. (1972). *Development of Instructional Modules A Modular System for Writing Modules*. College of Education. Texas : University of Houston.
- Kapfer, Phillip.; & Mirian Kapfer. (1972). *Instructional to Learning Package in American Education*. New Jersey : Education Technology Publication, Enlewood Cliffs.
- zhao yuanren (赵元任). (1980). *语言问题*, 商务印书馆。

ภาคผนวก

การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการ
อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

บทนำ

อ่านออกเสียงคำ

น

สอบ

คำนำ

โดยในแต่ละชุดกิจกรรมมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้ชุดกิจกรรม ซึ่งการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนที่เลือกมานั้น เป็นคำศัพท์พื้นฐานที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้แต่มีการอ่านออกเสียงบางคำค่อนข้างยากและนักเรียนมักจะออกเสียงผิด จึงได้มีการจัดทำสื่อการสอนมัลติมีเดียโดยใช้ครูผู้สอนชาวจีนเป็นผู้ถ่ายทอดเสียงที่ถูกต้องให้นักเรียนฟังรวมถึงการใช้สื่ออื่นๆช่วยให้นักเรียนมีทักษะทางด้านการจำและชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนเพื่อยืนยันในด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนที่ถูกต้อง

นางสาวนภาพร บำรุงศิลป์

2 มีนาคม 2560

คู่มือการใช้ชุดกิจกรรม

1. ส่วนประกอบของชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

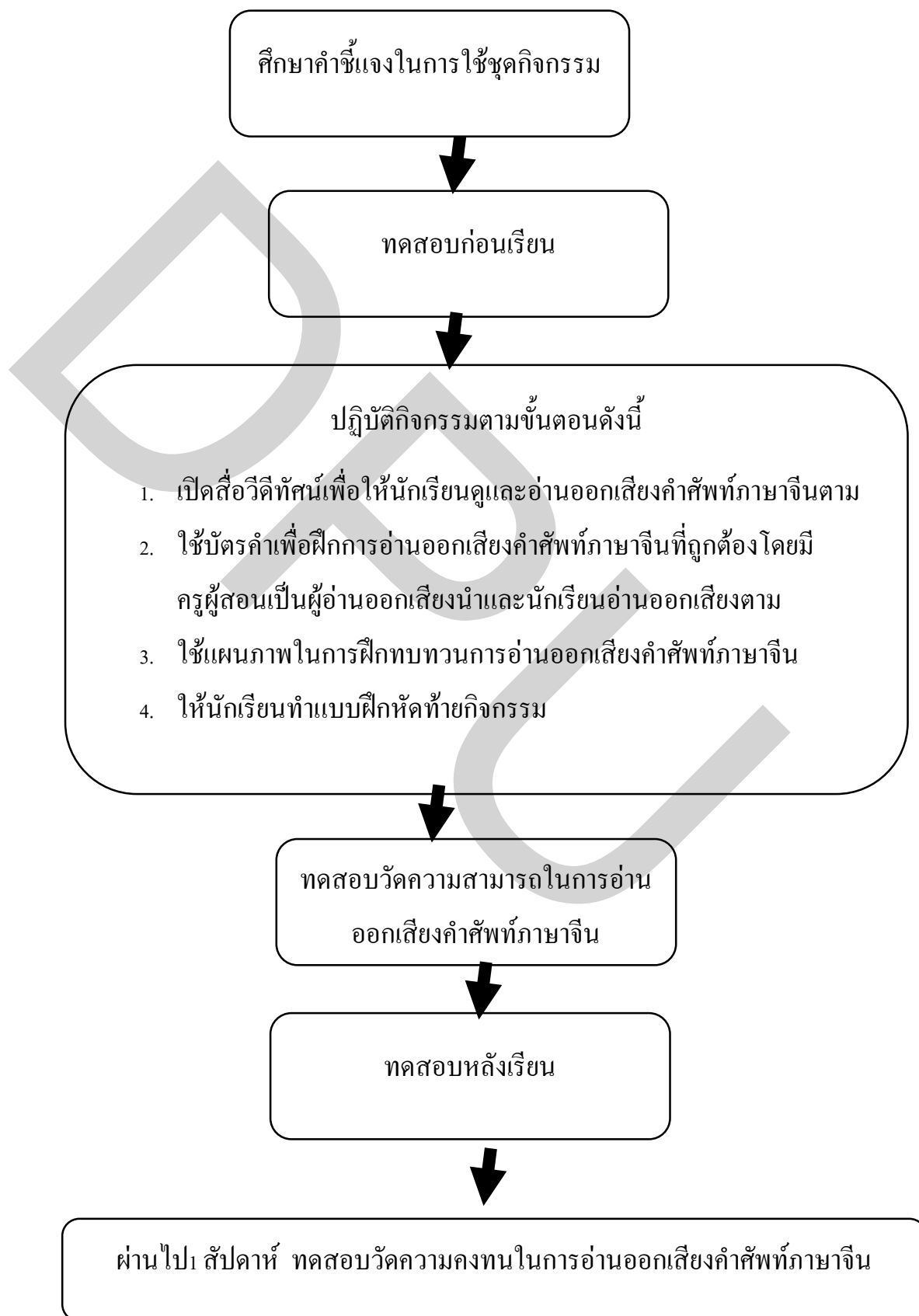
ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ประกอบด้วย ส่วนประกอบดังนี้

1. ขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
2. ชุดกิจกรรมเรื่อง ร่างกายของฉัน
3. ชุดกิจกรรมเรื่อง ครอบครัว
4. ชุดกิจกรรมเรื่อง สวนสัตว์
5. ชุดกิจกรรมเรื่อง เครื่องเขียน
6. เกณฑ์ในการอ่านออกเสียง

3. ส่วนประกอบของกิจกรรม (กิจกรรมที่ 1-4)

1. บัตรคำ
2. สื่อวีดิทัศน์
3. แผนภาพคำศัพท์
4. แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
5. แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ขั้นตอนการใช้ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ชุดกิจกรรมประกอบด้วย

1. ชุดกิจกรรมเรื่อง ร่างกายของฉัน
2. ชุดกิจกรรมเรื่อง ครอบครัว
3. ชุดกิจกรรมเรื่อง สัตว์
4. ชุดกิจกรรมเรื่อง เครื่องเขียน

ชุดกิจกรรมที่ 1

เรื่อง ร่างกายของฉัน

ประกอบด้วย

1. บัตรคำ

头发 tóu fa	手 shǒu	肩膀 jiān bǎng	肚子 dù zi
头 tóu	眉毛 méi mao	膝盖 xī gài	脚 jiǎo
腿 tuǐ	耳朵 ěr duǒ	眼睛 yǎn jīng	牙 yá
鼻子 bí zi	嘴巴 zuǐ ba	脸 liǎn	

2. วิถีทัศน์

3. แผนภาพคำศัพท์

4. แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทนในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาจีน

- แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทนในการอ่านออกเสียง
- ชุดที่ 1 เรื่อง ร่างกายของจีน
- คำชี้แจง 1.แบบทดสอบมีทั้งหมด 10 ข้อ ตอบให้ครบ 10 ข้อ
- 2.ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X กับตัวเลือกที่อ่านคำศัพท์ถูกต้อง
- 头发 选什么
A. ěr duo B. tóu fa C. yǎn jīng D. méi mao
 - 嘴巴 选什么
A. tóu fa B. ěr duo C. zuǐ ba D. méi mao
 - 眉毛 选什么
A. ěr duo B. zuǐ ba C. tóu fa D. méi mao
 - 眼睛 选什么
A. zuǐ ba B. méi mao C. yǎn jīng D. ěr duo
 - dù zi 选什么
A. 眼睛 B. 肚子 C. 嘴巴 D. 膝盖
 - liǎn , shǒu , tóu 选什么
A. 手 , 腿 , 头 B. 脚 , 脸 , 牙
C. 手 , 脚 , 脸 D. 脸 , 手 , 头
 - ya , míng , tiǎn 选什么
A. 眼睛 , 鼻子 , 腿 B. 肚子 , 手 , 眉毛
C. 腿 , 手 , 牙 D. 牙 , 鼻子 , 头
 - plǎn , lǎo , tiǎn 选什么
A. 嘴巴 , 鼻子 , 牙 B. 嘴巴 , 肩膀 , 肚子
C. 腿 , 肚子 , 腿 D. 牙 , 肩膀 , 头

9. 选什么去读

A. 鼻子	dù zi	จมูก
B. 肩膀	jiǎn bǎng	ไหล่
C. 腿	jiǎo	ขา
D. 肚子	bí zi	หัว

10. 选什么去读

A. 眼睛	dù zi	ตา
B. 脚	tóu	ขา
C. 眉毛	méi mao	คิ้ว
D. 牙	yá	ฟัน

5. แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ชุดกิจกรรมที่ 1
แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
เมื่อฯ ร่างกายของจีน
คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนที่กำหนดให้

			
嘴巴 zuǐ ba	眼睛 yǎn jing	耳朵 ěr duo	鼻子 bí zi
			
手 shǒu	腿 tuǐ	脚 jiǎo	肩膀 jiān bǎng
			
膝盖 xī gài	肚子 dù zi	头发 tóu fà	牙 yá

头
tóu

脸
liǎn

眉毛
méi mao

แบบประเมินการอ่าน อ่านออกเสียงถูกต้อง จำนวน 1 คน คำศัพท์ 15 คำ คนหนึ่งคน 15 คน	คะแนน
---	----------------------

ชุดกิจกรรมที่ 2

เรื่อง ครอบครัว

ประกอบด้วย

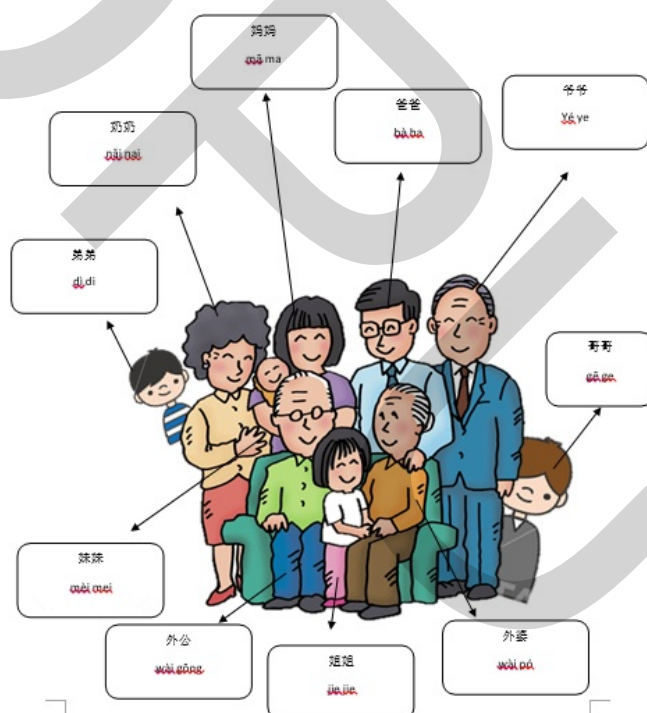
1.บัตรคำ

2. วิดีทัศน์

3. แผนภาพ

คำศัพท์

4.แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทนในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทน

ชุดที่ 2 เรื่อง ครอบครัว

คำชี้แจง แบบทดสอบมีทั้งหมด 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

ให้นักเรียนนำชื่อของตนเองไปตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้อง

- 爸爸
 - yé ye
 - mā ma
 - gē ge
 - jie jie
- 爷爷
 - wài pò
 - bà ba
 - yé ye
 - mèi mei
- 奶奶
 - jie jie
 - yé ye
 - mā ma
 - dì di
- 外公
 - wài pò
 - wài gōng
 - lèi
 - dì di
- 妈妈的妈妈叫什么? 妈妈的妈妈 是谁
 - wài gōng
 - mā ma
 - wài pò
 - bà ba
- 爸爸的妈妈叫什么? 爸爸的妈妈 是谁
 - 妈妈
 - 爷爷
 - 外婆
 - 奶奶
- 我的家有爸爸,妈妈,弟弟,哥哥和我

a. bà ba	mā ma	wài gōng	wài pò	wǒ
b. bà ba	mā ma	jie jie	mèi mei	wǒ
c. bà ba	mā ma	dì di	gē ge	wǒ
d. bà ba	mā ma	wài gōng	yé ye	wǒ

8. 她是我的姐姐和妹妹。 谁是谁的姐姐和妹妹?

- 她是我的姐姐和妹妹
- 她是我的姐姐
- 她是我的妹妹
- 她是我的姐姐和妹妹

9. 我有奶奶和爷爷。 谁是谁的奶奶和爷爷?

- 奶奶和爷爷
- 奶奶和爷爷
- 奶奶和爷爷
- 奶奶和爷爷

10. 弟弟,哥哥 谁是谁的弟弟,哥哥?

- bà ba
- mā ma
- jie jie
- dì di

5.แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ชุดกิจกรรมที่ 2

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

เรื่อง ครอบครัวของฉัน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ต่อไปนี้

爷爷	yé ye
奶奶	nǚ nai
外公	wài gōng
外婆	wài pò
爸爸	bà ba
妈妈	mā ma
哥哥	gē ge
姐姐	jie jie
妹妹	mèi mei
弟弟	dì di

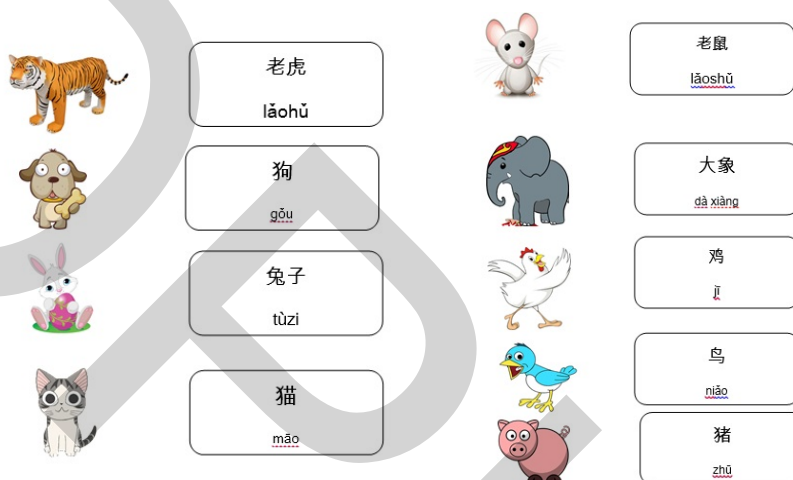
แบบประเมินการอ่าน	คะแนน
อ่านออกเสียงถูกต้อง คำละ 1 คะแนน	
คำศัพท์ 10 คำ คะแนนเต็ม 10 คะแนน	

ชุดกิจกรรมที่ 3

เรื่อง สวนสัตว์

ประกอบด้วย

1. บัตรคำ

2. วิถีทัศน์

3. แผนภาพ

4. แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทนในการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาจีน

แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน-แบบวัดความคงทน

ชุดที่ ๖ เรื่อง สำนวนสัตว์

คำชี้แจง 1.แบบทดสอบมีทั้งหมด ๑๐ ข้อ คะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน

ให้นักเรียนอ่านและเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

- 老虎 a. lǎo hǔ b. tú zī c. lǎo shǔ d. xióng mǎo
- 鸟 a. zhū b. dǎ xiàng c. niǎo d. xióng mǎo
- 兔子 a. tú zī b. lǎo shǔ c. lǎo hǔ d. dǎ xiàng
- 猪 a. zhū b. jī c. gǒu d. niǎo
- 大象 a. lǎo shǔ b. dǎ xiàng c. lǎo hǔ d. tú zī
- 鸟, 猫, 狗, 鸡 a. zhū, niǎo, gǒu, jī
b. gǒu, zhū, niǎo, jī
c. niǎo, mǎo, gǒu, jī
d. gǒu, niǎo, jī, zhū
- 大象, 兔子, 老虎, 老虎 a. tú zī, lǎo hǔ, xióng mǎo, tú zī
b. xióng mǎo, niǎo, tú zī, lǎo hǔ
c. lǎo hǔ, dǎ xiàng, lǎo hǔ, tú zī

d. dǎ xiàng, tú zī, lǎo shǔ, lǎo hǔ

๘. 我的狗尾巴长。คำที่ขีดเส้นใต้คือข้อใด
a. แมว b. งู c. ช้าง d. พู

๙. 妹妹喜欢香蕉。คำที่ขีดเส้นใต้คือข้อใด
a. xióng mǎo b. lǎo shǔ c. tú zī d. lǎo hǔ

10. 大象比老鼠大。คำที่ขีดเส้นใต้คือข้อใด
a. xióng mǎo, lǎo hǔ
b. dǎ xiàng, xióng mǎo
c. dǎ xiàng, lǎo shǔ
d. lǎo hǔ, lǎo shǔ

5.แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง

ชุดกิจกรรมที่ ๖	
แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน	
เรื่อง สำนวนสัตว์ แบบฝึกหัด	
คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนต่อไปนี้	
1. 猫	māo
2. 猪	zhū
3. 兔子	tù zī
4. 老虎	lǎo hǔ
5. 鸟	niǎo
6. 大象	dà xiàng
7. 老鼠	lǎo shǔ
8. 熊猫	xióng māo
9. 狗	gǒu
10. 鸡	jī

แบบประเมินการอ่าน	คะแนน
อ่านออกเสียงถูกต้อง คำละ 1 คะแนน คำศัพท์ 10 คำ คะแนนเต็ม 10 คะแนน	

ชุดกิจกรรมที่ 4

เรื่อง เครื่องเขียน

ประกอบด้วย

1. บัตรคำ

2. วิดีทัศน์

5. แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ชุดกิจกรรมที่ 4

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

เรื่อง เครื่องเขียน

คำศัพท์	พินอิน	คำแปล
文具	wén jù	เครื่องเขียน
剪刀	jiǎn dāo	กรรไกร
书包	shū bāo	กระเป๋าหนังสือ
铅笔盒	qiānbǐ hé	กล่องดินสอ
铅笔	qiān bǐ	ดินสอ
蜡笔	là bǐ	ดินสอสี
尺子	chǐ zi	ไม้บรรทัด
橡皮	xiàng pí	ยางลบ
本子	běn zi	สมุด
涂改液	tú gǎi yè	น้ำยาลบคำผิด
แบบประเมินการอ่าน อ่านออกเสียงถูกต้อง คำละ 1 คะแนน คำศัพท์ 10 คำ คะแนนเต็ม 10 คะแนน		คะแนน

เกณฑ์การประเมินการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

หัวข้อและเกณฑ์การประเมิน

1. ความถูกต้องในการอ่าน คะแนนมี 4 ระดับ (4 คะแนน)

ระดับคะแนน 4 หมายความว่า สามารถอ่านได้ถูกต้องทั้งหมด

ระดับคะแนน 3 หมายความว่า สามารถอ่านได้เกือบถูกต้องทั้งหมด ผิดไม่เกิน

2 คำ

ระดับคะแนน 2 หมายความว่า สามารถอ่านได้ ผิดไม่เกิน 10 คำ

ระดับคะแนน 1 หมายความว่า พยายามอ่านได้บ้าง ผิดมากกว่า 10 คำ

2. ความคล่องแคล่ว คะแนนมี 4 ระดับ (4 คะแนน)

ระดับคะแนน 4 หมายความว่า สามารถอ่านได้ต่อเนื่องไม่ติดขัด

ระดับคะแนน 3 หมายความว่า สามารถอ่านได้ มีติดขัดเล็กน้อย

ระดับคะแนน 2 หมายความว่า สามารถอ่านได้ช้า มีติดขัด มีการสะกดพินอิน

ระดับคะแนน 1 หมายความว่า พยายามอ่านได้บ้าง น้ำเสียงเบา ไม่ชัดเจน มีติดขัด

3. คุณลักษณะ (มีความมั่นใจในการใช้ภาษา) คะแนน มี 4 ระดับ (2 คะแนน)

ระดับคะแนน 2 หมายความว่า มีความมั่นใจในการอ่านดี มีการเตรียมตัวมาอย่างดี มั่นใจตนเอง

ระดับคะแนน 1.5 หมายความว่า มีความมั่นใจในการอ่านพอใช้ เตรียมตัวมาอย่างดี ยังประหม่า

ระดับคะแนน 1 หมายความว่า ยังไม่ค่อยมีความมั่นใจเท่าที่ควร มีการเตรียมตัวมาพอใช้

ระดับคะแนน 0.5 หมายความว่า ขาดความมั่นใจในตนเอง เตรียมตัวมาบ้างแต่ไม่มากนัก

DU

**แบบสอบถามเจตคติต่อการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**

คำชี้แจง แบบสอบถามเจตคติต่อการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีทั้งหมด 15 ข้อ ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ คือ

พึงพอใจมากที่สุด	=	5	คะแนน
พึงพอใจมาก	=	4	คะแนน
พึงพอใจปานกลาง	=	3	คะแนน
พึงพอใจน้อย	=	2	คะแนน
พึงพอใจน้อยที่สุด	=	1	คะแนน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	ด้านเนื้อหาวิชา					
1.	นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชา					
2.	เนื้อหาในชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเข้าใจง่าย					
3.	เนื้อหาใช้ในการสอนสามารถนำไปใช้ประโยชน์					
	ด้านผู้สอน					
4.	ผู้สอนมีเทคนิคในการจัดการเรียนการสอน					
5.	ผู้สอนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ใช้ในการสอน					
6.	ผู้สอนมีการเตรียมตัวในการจัดการเรียนการสอน					
	ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
7.	กิจกรรมการเรียนการสอนมีความสนุกสนาน					
8.	กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์					
9.	กิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม					
	ด้านสื่อการเรียนการสอน					
10.	สื่อที่นำมาใช้สอนมีความเข้าใจง่าย					
11.	แบบฝึกหัดและแบบทดสอบมีความเหมาะสม					
12.	สื่อการเรียนการสอนมีความน่าสนใจ					
	ด้านประเมินผลการเรียนการสอน					
13.	การเรียนรู้การอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมนี้ส่งผลให้การเรียนรู้วิชาภาษาจีนง่ายขึ้น					
14.	นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน					
15.	นักเรียนมีความพึงพอใจในการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน					

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวนภาพร บำรุงศิลป์

ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ 2557

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศบ) สาขา วิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

ครูผู้สอนวิชาภาษาจีน โรงเรียน คววมณี จ.ชลบุรี